

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v hlavním líčení konaném dne 13. října 2016 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivety Šperlichové a přísedících Ing. Dagmar Butnikošarovské a Ing. Františka Dvořáčka **t a k t o :**

obžalovaný

Ing. Jaroslav J xxxxx ,

nar. xxxx, zaměstnance xxxxx, trvale bytem xxxxx,

u z n á v á s e v i n n ý m ,

ž e

1. ačkoliv mu dne 11. 1. 2016 v době kolem 15:30 hodin zanechal vykonavatel soudního exekutora Pavel Mxxxxx, nar. xxxxx, na vstupních dveřích do jeho bytu v xxxxx, okres Zlín, na xxxxx, písemnou výzvu s uvedením telefonního čísla, aby vykonavatele soudního exekutora neprodleně kontaktoval ve věci exekuce, která byla proti němu jakožto povinnému vedena na základě rozhodnutí Okresního soudu ve Zlíně spisové značky 25 EXE 3345/2015-11 a exekučního příkazu spisové značky 103 EX 45306/15/18, toto neučinil, nereagoval ani na předchozí výzvy ani telefonáty vykonavatele soudního exekutora, přičemž dne 12. 1. 2016, poté, co v době od 8:55 hodin nereagoval na zvonění, bouchání na vstupní dveře do jeho bytu a slovní výzvy vykonavatele soudního exekutora Pavla Mxxxxx, vstupní dveře mu neotevřel a Pavel Mxxxxx spolu s asistentem soudního vykonavatele Romanem Kxxxxx, nar. xxxxx, násilně tyto dveře v 9:02 hodin překonali, vešli na chodbu jeho bytu, dále bouchali na uzamčené dveře pokoje, ve kterém se nacházel, hlasitě prohlašovali, že jsou exekutoři, vyzývali jej, aby dveře odemkl a spolupracoval s nimi, opětovně nereagoval a namísto toho vzal do rukou svou legálně drženou krátkou samonabíjecí pistolí vzor 45, ráže 6,35 mm Browning, výrobce ČZ Strakonice, výrobního čísla 37817, a poté, co vykonavatel a asistent soudního exekutora násilně v čase 9:06 hodin otevřeli i dveře pokoje, ve kterém se nacházel, touto pistolí stojíc uprostřed místnosti na ně namířil v úmyslu je zastrašit, kdy oba exekutoři z obavy o svůj život z chodby jeho bytu utekli do mezipatra přístupového schodiště, přičemž tímto protiprávním jednáním znemožnil provedení soupisu svého movitého majetku v rámci exekučního řízení vedeného na základě shora uvedených rozhodnutí,
2. krátce po shora uvedeném jednání, v době, kdy se vykonavatel soudního exekutora Pavel Mxxxxx vrátil zpět ke vstupním dveřím do jeho bytu, ve stejné době volal na tísňovou linku 158, a hlasitým projevem popisoval situaci, která nastala, v momentu, kdy Pavel Mxxxxx stál těsně u vstupních dveří jeho bytu a horní polovinou těla se nahýbal do chodby bytu, a s vědomím, že se zde Pavel Mxxxxx nachází, v čase 9:07:39 jednou vystřelil ze shora popsané zbraně skrze zavřené dveře pokoje, ve kterém se nacházel, směrem k místu, kde se v tu dobu nacházel Pavel Mxxxxx, kdy střela prošla středem uzavřených dveří obývacího pokoje ve výšce 133,5 cm od podlahy šikmo ve směru ke vstupním dveřím, ve kterých se v tu dobu nacházel Pavel Mxxxxx, minula jeho tělo o 69-71 cm, prošla skrze dveře od koupelny a skončila ve zdi za umakartovým jádrem koupelny, kdy pouze shodou šťastných náhod nedošlo k zasažení Pavla Mxxxxx, přičemž s tím, že Pavel Mxxxxx mohl být tímto výstřelem zasažen ve výšce 133,5 cm tedy ve výšce, ve které se u dospělého jedince nacházejí životně důležité orgány, musel být srozuměn, stejně jako s tím, že tímto jednáním mohl způsobit Pavlu Mxxxxx, jakožto úřední osobě, smrt,

t e d y**ad 1)**

jinému vyhrožoval usmrcením v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby a čin spáchal se zbraní,

ad 2)

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem a čin spáchá na úřední osobě při výkonu její pravomoci, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání činu nedošlo,

č í m ž   s p á c h a l

ad 1) přečin vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákoníku,

ad 2) pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, § 140 odst. 2, odst. 3 písm. d) trestního zákoníku a

o d s u z u j e   s e

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, § 58 odst. 1, 3 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **12 (d v a n á c t i) let**.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice

s**o s t r a h o u .**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to samonabíjecí pistole výrobce ČZ Strakonice v.č. 37817, vzor 45, ráže 6,35 mm Browning, 1 ks kovového zásobníku ke zbrani, 22 ks nábojů ráže 6,35 mm Browning výrobce Sellier & Bellot.

O d ů v o d n ě n í

Dokazováním provedeným v hlavním líčení bylo zjištěno, že obžalovaný Ing. Jaroslav Jxxxxx (dále jen obžalovaný) má vůči své osobě vedeno více exekucí, což je mu delší dobu známo. Dne 11.1.2016 v odpoledních hodinách vykonavatel soudního exekutora svědek Pavel Mxxxxx zanechal na vstupních dveřích bytu obžalovaného v xxxxx písemnou výzvu s uvedením telefonního čísla a vyzval obžalovaného ke kontaktu, přestože měl důvodné podezření, že obžalovaný je doma a neotevřel mu. Obžalovaný na výzvu nereagoval, a proto vykonavatel soudního exekutora svědek Mxxxxx s asistentem soudního vykonavatele svědkem Romanem Kxxxxx následujícího dne 12.1.2016, kdy nesehnali obžalovaného v místě zaměstnání, jej opět navštívili v místě bydliště, kde od 8.55 hod. na něj zvonili, bouchali na vstupní dveře jeho bytu, kdy sebe jasně označovali jako exekutory s tím, nechť otevře dveře, neboť musí provést soupis majetku. Obžalovaný na zvonění, bouchání, soovní výzvy svědků nereagoval, proto oba jmenovaní násilně vstupní dveře v 9.02 hod. překonali, vešli na chodbu bytu, opětovně slovně jasně dávali najevo, že jsou soudní exekutoři, vyzývali obžalovaného, nechť se k nim dostaví, že to nemá cenu, aby se před nimi schovával, neboť v tu dobu se obžalovaný nacházel v jediném pokoji bytu, kde se uzamkl, oblékl se a vzal do rukou samonabíjecí pistoli vzor 45 ráže 6,35 mm Browning a poté, co vykonavatel a asistent soudního vykonavatele v 9.06 hod. násilně překonali zámek dveří pokoje, ve kterém se nacházel, touto pistolí na ně oba mířil, kdy exekutoři z obav o svůj život z chodby bytu utekli do mezipatra domu. Krátce na to se svědek Pavel Mxxxxx vrátil ke vstupním dveřím do bytu obžalovaného, horní polovinou těla se nahýbal do chodby bytu pro nářadí, které zde zanechal, když v daném okamžiku již věc oznamoval na linku 158 Policii ČR, přičemž v 9:07:39 hod. obžalovaný směrem ke svědkovi vystřelil ze shora popsané zbraně přes zavřené dveře pokoje k místům, kde se v tu dobu poškozený nacházel, přičemž střela minula tělo svědka Mxxxxx pouze o 70 cm, takže bylo jen shodou šťastných okolností a náhod, že v daném okamžiku nedošlo k zasažení poškozeného a k jeho usmrcení.

Obžalovaný v hlavním líčení uvedl, že ten týden pracoval na noční směně, která začíná ve 22.00 hod. a končí v 6.00 hod. ráno. Je to namáhavá fyzická práce, kde manipuluje s kovovými součástkami vysoké hmotnosti. V úterý ráno přijel domů, osprchoval se a 7.30 hod. šel spát. V 9.00 hod. ho vzbudily nezvyklé zvuky. Protože dříve pracoval u bezpečnostní agentury, poznal, že to je zvuk páčidla, které někdo nasazoval na zámek bytu. Proto vstal, zamknul dveře do pokoje, byl v polospánku, nevnímal, co se děje, byť slyšel, co se děje, neboť se v předsíni pohybovali cizí lidé, kteří se tam dostali za použití hrubého násilí, a on je považoval za lupiče. Doufal, že když zjistí, že v bytě není nic, co by mohli ukrást, tak se seberou a odejdou. Když začali rozebírat zámek dveří do obývacího pokoje, dostal strach a pochopil, že nejde o obyčejné zloděje, dostal strach o život a zdraví, byl ve stavu paniky. V jeho bytě se pohybovali dva cizí lidé, nevěděl, o koho se jedná. Cítil se ohrožen na životě, proto si vzal legálně drženou zbraň a čekal, jak se situace bude vyvíjet. V okamžiku, kdy otevřeli dveře, tak na ně namířil. Z jejich strany neviděl žádný projev agrese, nedrželi žádnou zbraň, proto nevystřelil. Oba pak utekli z bytu. On se znovu dostal ke dveřím od pokoje, a ty uzamkl. Myslel si, že je celá věc vyřízená, že se nic neděje. Pak slyšel, že se někdo vrací ke vstupním dveřím, byl ve stavu strachu, paniky, myslel si, že se chystají útok zopakovat, proto vystřelil. Výstřel považuje za výstražný, nevzpomíná si, kam mířil. Uvedl, že varovný výstřel se vede většinou do země nebo do vzduchu, snažil se vést výstřel do vzduchu a v průběhu pohybu směrem nahoru došlo k výstřelu, který prošel dveřmi, neví, jak vysoko. Nebyl pod vlivem žádných léků ani alkoholu. Telefon v bytě má, a to mobilní. Obvykle ho mívá na stole, když jde spát, tak ho vypíná. Obžalovaný nebyl schopen odhadnout dobu, která uplynula od doby, kdy slyšel první zvuky, do doby, než vystřelil. Připustil, že mohl jednat i jiným způsobem, nemusel použít zbraň, mohl zavolat policii, mohl komunikovat s dotyčnými, mohl se jich zeptat, o koho se jedná, neboť je komunikativní člověk. První reakce poté, co byl vzbuzen, byla, že šel zamknout západku od dveří od pokoje. Byl oblečen ve spodním prádle. Poté se oblékl. Zbraň měl v sekretáři, zásobník měl vsunutý do zbraně. Nepamatuje si, že by z balkonu mířil a ohrožoval občany. V polospánku byl dle svého vyjádření až do okamžiku, kdy slyšel policejní vrtulník. Mohlo to být řádově desítky minut. Pokud uplatnil obhajobu, že se v polospánku oblékal a nabíjel zbraň, zdůvodnil to tím, že byl příslušníkem České armády, u níž je obvyklé, že se v polospánku oblékají a v polospánku nabíjejí zbraně. První jeho vzpomínka je až na rozhovor s policejním vyjednavatelem. Nepamatuje si, že by mluvil se sousedem, je to však možné. Výstražný výstřel na nikoho nemířil, na lidi nestřílí, má dost silné morální zásady. Nikdy by se toho nedopustil, pokud by byl v bdělém stavu. Choval se iracionálně, nelogicky, uznává vinu za to, co se stalo, zbraň držel, výstřel provedl, nese za to plnou odpovědnost, nikdy však nestřílí na lidi a nikdy by nevystřelil na člověka, a to ani v polospánku.

V detailech byla čtena dle § 207 odst. 2 trestního řádu výpověď obžalovaného z přípravného řízení a jeho výpověď z vyšetřovacího pokusu. V rámci své výpovědi obžalovaný uvedl, že když dne 11.1.2016 odcházel na noční směnu kolem 21.00 hodiny, na vchodových dveřích z vnější strany objevil kus papíru, psaný text, protože spěchal, tak jej nečetl, odložil ho někde ve svém bytě. Po skončení směny se vrátil v 7.00 hod., šel spát v 7.30 hod. Probudily ho zvuky z předsíni, které pocházely od neznámých osob, které byly nejméně dvě, a bylo mu jasné, že musely překonat násilně vchodové dveře jeho bytu. Jednal instinktivně, cítil se ohrožen na životě, uzamkl se v pokoji, šel si pro zbraň. Osoby však překonaly i zámek do pokoje, otevřely dveře do obývacího pokoje, kde se obžalovaný nacházel, patrně byl oslněn baterkou nebo nějakým světlem, proto na ně namířil zbraň a

osoby hned opustily jeho byt. Nemohl vědět, že se jedná o úřední osoby, neboť úřední dokument, který tam zanechaly na dveřích jeho bytu, si nečetl. Nebyl schopen osvětlit, ve kterém časovém okamžiku si vzal zbraň, kterou má uloženou v sekretáři v pokoji s tím, že si nepamatuje, jak to chronologicky probíhalo. Také si nepamatuje, když se oblékl, ani ve kterém okamžiku zaujal střelecký postoj s namířenou zbraní na dveře pokoje. Nevnímal, že by dva cizí muži před tím nějak mluvili, že by ho oslovovali, nepamatuje si, ve kterém okamžiku nabyl zbraň, tedy zasunul náboj do nábojové komory. Když vystřelil, osoby už byly mimo jeho byt, slyšel je na chodbě, kde se šíří ozvěna. V tom okamžiku vystřelil, neboť se cítil být ohrožený. Výstřel měl cizí osoby odradit od dalšího útoku. Nepamatuje si, že by se mu ty osoby představovaly příjmením. Pokud byl dotázán, z jakého důvodu nevedl varovný výstřel například do válendy, odpověděl, že jednal iracionálně, instinktivně, předpokládal, že v bytě se už nikdo nenachází. Samozřejmě má povědomí o tom, že výstřelem z předmětné zbraně a předmětnými náboji člověku nebo zvířeti může způsobit smrt. Uvedl, že je mu známo, že je proti jeho osobě vedena exekuce, a to vícero exekucí, kdy jednu splácí srážkami z platu. Pokud následně vrchní komisař obžalovanému a jeho obhájce přebral podstatnou část videozáznamu pořízeného soudními exekutory dne 12.1.2016, a byl dotázán, ve kterém okamžiku uzamkl bezpečnostní západku vstupních dveří do pokoje, pak odpověděl, že to neví, reagoval na nezvyklý zvuk. Pokud byl dotázán, zda dne 11.1.2016 v době, když tuto výzvu nalepovali exekutoři na jeho vstupní dveře, byl doma, odpověděl, že určitě byl doma, že spal do 17.00 hod. V podstatě ho probudil až zvuk vrtulníku, byl překvapený, bylo to pro něj neobvyklé. Vrtulník se svou osobou nespojoval. Když šel ven na lodžii, oblékl si bundu, neboť venku bylo dost chladno. Pistoli měl v ruce, strčil ji do kapsy své bundy, do druhé kapsy si dal náhradní náboje v krabičce. V tu dobu byl stále ještě v polospánku. Viděl, že souseď z lodžie odešel a na jeho místě přišel muž označený jako policista, který ho žádal, aby mu dal zbraň a tuto mu předal. Nepamatuje si přesně, jak to probíhalo dál. Spoušť zmáčkl na zbraní pouze jednou. Nedovedl odpovědět na dotaz vrchního komisaře, jak vysvětlí, že v nábojové komoře jeho zbraně po vydání policii byl zjištěn poškozený náboj s proraženou zápalkou. Nevěděl, že inkriminovaného dne 12.1.2016 se do jeho bytu snaží dostat soudní exekutoři. Znovu zopakoval, že se mělo jednat o výstražný výstřel, který měl varovat cizí osoby, aby se již nevracely do jeho bytu. Následně doplnil, že poškození náboje si vysvětlil tím, že k tomu došlo již dříve, když zbraň nepoužíval. Je možné, že došlo k selhání toho náboje, že zbraně ho vyňal a vložil mezi zbylé náboje a pak ho asi omylem napáskoval do zásobníku. Při vyšetřovacím pokusu obžalovaný uvedl, že první, co vnímal, byly kroky exekutorů po chodbě, s tím, že ho muselo vzbudit ještě něco dřív, nějaký zvuk, který přesně není schopen popsat. Při vyšetřovacím pokusu bylo v místnosti, kde se nacházel obžalovaný za zavřenými dveřmi, zazvoněno na domovní zvoněk, a to opakovaně, kratším a delším intervalem, k čemuž obžalovaný uvedl, že je to běžný zvuk zvonku, který je slyšet, i když se zvoní třeba vespod, když zvoní někdo u sousedů, takže připustil, že tento zvuk zvonku ho mohl vzbudit, ale nijak na něj nereagoval. Možná ho vzbudil, ale nestálo mu za to vstávat. Následně k dotazu připustil, že je možné, že po ryku zvonku vstal, zaklapl západku od dveří od pokoje, kde pootočil bezpečnostní západkou, sedl si a v tuto chvíli se oblékl. Mohlo to být buď po zvonění, nebo zřejmě poté, co slyšel zvuky nářadí, když mu někdo chtěl vylomit zámek nebo možná když slyšel bouchání na dveře. Pistoli si vzal v okamžiku, když slyšel kroky na chodbě bytu. Při vyšetřovacím pokusu bylo zjištěno, že v daném okamžiku z vnější schodišťové chodby je slyšet v bytě komunikace, je dobře slyšet vstup osob na chodbu bytu a je dobře slyšet oslovení „pane Jxxxxx, exekuce, pane Jxxxxx“ a je slyšet dobře klepání na dveře od pokoje. Obžalovaný ke zjištěnému připustil pouze to, že slyší pohyb dvou osob na chodbě a že jsou dva, neboť spolu mluvili. V tom okamžiku šel pro zbraň, kdy zásobník měl ve zbraní, ale musel natáhnout závěr.

Následně ukázal, v jaké pozici zůstal stát - na středu místnosti u válendy, zbraň držel v pravé ruce, mířil s ní do země. Při vyšetřovacím pokusu byly i poté v pokoji zřetelné výzvy z chodby bytu „pane Jxxxxx, exekuce“, k čemuž se obžalovaný nevyjádřil, ale uvedl, že když viděl pohybovat západku zámku směrem nahoru, v tu chvíli namířil zbraň na střed vstupních dveří od pokoje, a zbraň uchopil oběma rukama, ale nevystřelil, neboť věděl, že za dveřmi jsou osoby, v tom okamžiku se dveře otevřely, jeden ze svědků při vyšetřovacím pokusu uhnul a utekl, a svědek Mxxxxx vzápětí utíkal za kolegou, když obžalovaný stál bez hnutí s namířenou zbraní na střed vstupních dveří od pokoje, kterou držel obouruč. Obžalovaný to komentoval tím, že nestřílel, neboť osoby nebyly agresivní, ustoupily a neměl potřebu střílet. Doplnil, že hlasové projevy mužů nevnímal, nevnímal, o čem se baví, slyšel jen dvě osoby, byl v polospánku. Pokud mu bylo předestřeno vyšetřovatelem, že v bytě je slyšet jak zvonek, tak i t'ukání na dveře, tak i překonávání zámku i nárazy do dveří, zcela zřetelně jsou slyšet konkrétní slova pronášená exekutory „pane Jxxxxx, exekuce, otevřete, nemá to cenu“, obžalovaný se k tomu již nevyjádřil. Při vyšetřovacím pokusu následně došlo k simulaci činnosti obžalovaného, kdy mířil střílnou zbraní, za jakých okolností vystřelil, kdy obžalovaný uvedl, že neví, zda rána nevyšla náhodně, neví, zda mířil, co se dělo poté, když muži odešli z bytu, znovu zopakoval, že to považuje za výstražný výstřel, nemířil ven z bytu. Věděl, že dva muži jsou mimo byt, prostě nestřílel na ně.

V hlavním líčení poté obžalovaný k dotazu soudu a stran doplnil, že skutečně věděl, že je proti němu vedena exekuce, kdy oznámení o exekuci mu přišlo na konci roku 2015, měl pohledávky ve výši 1,5 milionu korun. K dotazu, zda si v polospánku obléká bundu, dává si pistoli do kapsy, stejně jako náboje, následně se baví se sousedem, obžalovaný uvedl, že si to nepamatuje. Reagoval na ohrožení vlastního života, je mu to líto. Pokud byl dotázán, zda má za to, že zloději bouchají na dveře, pak odpověděl, že když vylamují dveře, ozývají se takové zvuky, nebylo mu známo, že osoby, které se dostaly do jeho bytu, se představovaly jako exekutoři, pokud by mu to bylo známo, tak by jim otevřel. K dotazu, proč takovou situaci neřešil nějakým způsobem dříve, když ho exekutoři navštěvovali a vyzývali ke spolupráci, odpověděl, že ho nenavštěvovali v souvislosti s touto exekucí. K dotazu, že jeden ze svědků vypověděl, že exekutor ho navštívil již 20.12.2015 a nechal mu na dveřích výzvu, odpověděl, že si na to nepamatuje. Pokud by byla na dveřích, mohla upadnout, někdo ji mohl vzít. Pokud mu bylo předestřeno, že se ho snažil svědek Mxxxxx kontaktovat telefonicky, ale obžalovaný ani jednou nebral telefon, pak obžalovaný odpověděl, že telefony v práci nezvedá, telefon má vypnutý, čtyři dny po činu mu poslali z exekutorského úřadu SMS, kde byla dlužná částka a číslo účtu, kterou během 14 dní zaplatil. Protože má exekuci více, nevěděl, o kterou exekuci jde a o jakou částku, proto to neřešil. S exekutory nespolečně pracoval, protože podle něj nevyužili všechny způsoby komunikace, které mohli. Jednalo se o částku 70.000 Kč, zaplatila ji jeho matka. Matku o půjčku neoslovil dříve, protože na tom nebyla sociálně dobře. Sama si mu nabídla po činu, že peníze sežene a on to akceptoval.

Svědék Pavel Mxxxxx uvedl, že je zaměstnán u JUDr. Tomáše Vrány jako vykonavatel soudního exekutora. Dostal na starost spis Ing. Jxxxxx, pokud jde o dlužnou částku, kterou u nich měl. Ing. Jxxxxx byl jejich úřadem kontaktován jak písemně, tak již kolega Bxxxxx navštívil obžalovaného dne 20.12.2015, ale nezastihl ho a nechal mu na dveřích výzvu jejich úřadu, aby je ihned kontaktoval,

což však obžalovaný neučinil. Svědek dostal věc k dořešení dne 11.1.2016. Navštívil proto uvedeného dne obžalovaného opět na adrese jeho pobytu kolem 15.30 hod. společně s kolegou. Podle zvuků slyšeli, že někdo je v bytě, proto klepali na dveře, zvonili, ale nikdo jim neotevřel. Nechali proto na dveřích bytu výzvu a telefonní číslo, kam ho má obžalovaný kontaktovat. Obžalovaný je však nekontaktoval. Proto druhého dne 12.1.2016 navštívili zaměstnavatele obžalovaného ve Zlíně, kde jim bylo sděleno, že obžalovaný musí být doma, že kolem 8.00 hodiny musí být určitě doma. Proto se s kolegou Kxxxxx vrátili na adresu pobytu obžalovaného. Zastihli souseda, který jim sdělil, že obžalovaný je doma, že se tam pohybuje, že to pozná, když je souseď doma. Svědek proto s kolegou klepal na dveře, bouchali, nikdo neotvíral. Nezbyvalo jim tedy nic jiného podle exekučního řádu, a to zpřístupnit si místo pobytu dlužníka z důvodu, aby mohli ověřit jeho majetkové poměry. Proto si ověřili na exekutorském úřadě, jestli povinný není v insolvenční, ověřili si znovu místo pobytu na centrální evidenci obyvatel, zahájili zpřístupnění místa pobytu. Svědek vylepil na dveře oznámení soudního exekutora o návštěvě, vypsals číslo jednací a zpřístupnil místo bytu. Otevřeli dveře, vstoupili do bytu, kdy po levé straně se nacházely zřejmě dveře do obývacího pokoje, které byly uzamčené. Znovu na ně klepali. Prohlašovali, kdo jsou, to je jejich povinnost. Pokud vstupují do bytu, musí rázně a dostatečně hlasitě křičet „exekuce, je někdo doma, haló“, to musí opakovat stále dokola a tak to činili i v tomto konkrétním případě. Od okamžiku, kdy otevrou dveře do bytu, tak ihned od otevření dveří do bytu musí nahlas volat „exekuce, je někdo doma“ apod. Tak to činili i v tomto případě, má za to, že minimálně 2x. Při otevření dveří, než vstoupili do bytu, klepali na dveře, zvonili, nikdo neotvíral. Bavili se se sousedem, který jim potvrdil, že obžalovaný je určitě doma. Při vstupu do bytu minimálně 2x volal, že jsou z exekutorského úřadu, ale narazili na zavřené dveře do obývacího pokoje, na které tedy znovu klepal, bouchal, vyzýval obžalovaného, že tam určitě je, že se tam zavřel. Nestalo se mu poprvé, že by se před nimi dlužník schovával v bytě. Vyzýval proto obžalovaného několikrát, že vše vyřeší v klidu, ale obžalovaný nereagoval. Proto došlo k zpřístupnění dveří od obývacího pokoje. Do dveří při zpřístupnění šťouchl kolega Kxxxxx, který stál vedle svědka, ten se lekl, něco vykřikl, svědek Mxxxxx nevěděl, co má na mysli, ale oba vyběhli z bytu ven. Na chodbě mu kolega Kxxxxx sdělil, že viděl nějakou zbraň, že na ně někdo mířil. Seběhli do mezipatra, svědek Mxxxxx hned volal hlídku Policie ČR, přivřel dveře, ale všimnul si, že dveře od obývacího pokoje, které zpřístupnili, byly opět zavřené nebo zabouchlé. Proto přivíral vchodové dveře, volal na linku policie, aby jim sdělil, co se stalo, že při výkonu rozhodnutí viděli někoho se zbraní, ten na ně mířil. Policista mu dával do telefonu zpětnou vazbu, co mají a nemají dělat. Když svědek Mxxxxx přivíral dveře od bytu, došlo k výstřelu, to hned řekl policistovi do telefonu. Ten mu sdělil, ať hned opustí místo a utíkají pryč. Svědek Mxxxxx se proto vrátil za kolegou Kxxxxx do mezipatra, kdy se ještě stihl ohlédnout k bytu, kdy ve dveřích viděl stát obžalovaného, který na něj znovu mířil zbraní. To už svědek Mxxxxx věděl, že je to špatně a s kolegou utíkali po schodech ze 7. patra na ulici, kdy měl na telefonu stále policistu, který mu sděloval, co mají dělat, aby šli daleko od paneláku, dívali se k balkonu, kde bydlí obžalovaný, což svědek učinil, viděl zde obžalovaného stát na balkonu a znovu na ně mířil zbraní, proto se schovali za popelnice a utíkali z místa výhledu obžalovaného. Poté už přijela policie, která věc řešila. V době výstřelu byl svědek dle své výpovědi levou nohou v bytě, nahl se dovnitř a v tu dobu vyšel výstřel. Levou rukou držel dveře, takže hlavu měl v úrovni dveří, v bytě byl mírně přikrčený. Výstřel vyšel v době, když dveře přivíral. Svědek uvedl, že od okamžiku, když přišli k bytu obžalovaného, zvonili, ťukali, až do výstřelu, mohli řádově uběhnout několik minut. Byt začali zpřístupňovat kolem 9.00 hodiny ráno, ještě psal oznámení na dveře, takže k výstřelu mohlo dojít cca 15 minut od začátku exekuce, neboť zpřístupnění trvá 1 – 2 minuty, druhé dveře 1 – 2

minuty, to začali zpřístupňovat 6 – 7 minut od toho, co začali bouchat na dveře. První den 11.1.2016, když zde v 15.30 hod. nechávali obžalovanému výzvu, tak si byl na 100% jistý, že někdo je doma. Pohyb určitě nenasvědčoval zvířeti. Poznává, když za dveřmi někdo chodí, zavírá dveře apod. Druhý hovořil se sousedem po levé straně, který jim potvrdil, že obžalovaný je určitě doma, že poznává, kdy je obžalovaný doma. Svědek uvedl, že se sousedovi představil, odkud je, neboť vždy je lepší se sousedům představit, aby si nemysleli, že jsou lupiči.

Pokud byla svědkovi předestřena jeho výpověď z přípravného řízení, kde v této části uváděl, že sousem jim sdělil, že obžalovaný je doma a že jim určitě neotevře, tak svědek uvedl, že je to možné, že už si nepamatuje každé slovo. Určitě bouchali na dveře tak, že to bylo slyšet. Rozhodně je pro ně jednodušší, když povinný otevře, než když zpřístupňují byt. Když vstoupili do bytu obžalovaného, nefungovala elektřina, na dveře od pokoje šlo špatně vidět. Buď nešla žárovka, nebo nešla elektřina v celém bytě. Kolega proto svítil na zámek dveří mobilním telefonem. Dne 11.1.2016 kontaktovali matku obžalovaného, zjišťovali firmu obžalovaného, kde pracuje, kde by ho mohli zastihnout, neboť je jejich povinností buď zavolat rodičům, manželce a zjistit, jestli mají vůbec dobré číslo na povinného, kde by ho mohli zastihnout. Svědek potvrdil, že z úředních výkonů pořizují videozáznamy, které předali orgánům Policie ČR. Svědek znovu zopakoval, že měl snahu opakovaně kontaktovat obžalovaného, jak osobními návštěvami v místě bydliště, tak v zaměstnání, telefonickým kontaktem, věc řešil s jeho matkou, žádal ji, jestli by obžalovanému mohla zavolat, že by ho navštívili druhý den, probrali s ním ten dluh, co u nich má. K vylomení zámku používají pokaždé jiný nástroj, pokud jde o jednoduchý zámek FAB, tak šroubovák, kterým se odstraní krytka zámku, dále hasák, kterým se zlomí zámek a dále speciální klíč, kterým vytočí zbývající zámek a vymění za nový, aby nebyly poškozené celé dveře. Dveře obývacího pokoje byly zabezpečeny jednoduchým zámkem a na ten používají kombinačky. Uvedl, že pokud někdo zlomí zámek na vchodových dveřích, zcela jistě je to slyšet, neboť jde o zlomení ocelové tyčinky, která vydává celkem velký zvuk.

Svědka Roman Kxxxxx uvedl, že k Exekutorskému úřadu Přerov JUDr. Tomáše Vrány nastoupil 1.1.2016, vykonával funkci vykonavatele exekuce, pracoval zde do 9.2.2016. Byl přidělen ke kolegovi Pavlu Mxxxxx, byla jim přidělena lokalita Zlínska. V pondělí 11.1.2016 objížděli lokalitu na Zlínsku. Kolem 15. hodiny navštívili byt pana Jxxxxx v Napajedlích. Ptali se sousedů na obžalovaného, zda tam bydlí, přes dveře slyšeli, že uvnitř bytu někdo je. Zvonili na zvonek u dveří, klepali na dveře, ale nikdo jim neotevřel, přestože bylo slyšet, že uvnitř bytu někdo je. Vypsali proto výzvu, kde bylo označeno datum, jméno, telefonické spojení na ně, aby jim po přečtení výzvy zatelefonoval a domluvil se s nimi na řešení věci. Svědek uvedl, že si vzpomíná, že tam byla i nějaká sousedka, která si to všechno fotila a pak šla pryč. Dne 12.1.2016 jeli do zaměstnání obžalovaného, kde si ověřovali, zda dochází do zaměstnání, jakou má směnu, kdy jim bylo sděleno, že obžalovaný měl noční a že bude doma. Proto jel s kolegou Mxxxxx do místa bydliště obžalovaného, kde se ptali sousedů, kteří bydlí nalevo od vstupu do Jxxxxx bytu, zda je doma. Soused byl pán ve věku 50 – 60 let, potvrdil jim, že obžalovaný je doma, že ho slyší. Po rozhovoru se sousedem svědek Mxxxxx zpřístupnil vchodové dveře, avšak ještě před tím na dveře obžalovaného zvonili a klepali. Když otevřeli vchodové dveře, znovu obžalovaného vyzývali, aby vyšel z bytu ven, volali na něj. Vlevo od

vstupních dveří byly další uzamčené dveře, kdy vyzvali obžalovaného, aby je zpřístupnil, aby je otevřel, a když se tak nestalo, svědek Mxxxxx si klekl, otvíral dveře a svědek Kxxxxx stál po jeho levé ruce. Když dveře otevřeli, zjistil, že na ně míří nějaký člověk zbraní. Z pudu sebezáchovy svědek instinktivně uskočil ven za dveře na chodbu, za ním vyběhl i kolega Mxxxxx, ptal se ho, co se stalo a svědek mu odpověděl, že tam je nějaká past, že na ně někdo něčím míří. Volali na obžalovaného, aby toho nechal. Chvíli čekali, co se bude dít. Po nějaké chvíli, po minutě, po dvou, vyšel výstřel. To už utíkali se svědkem Mxxxxx po schodech. Svědek uvedl, že šli po chodníku směrem k autu, kolega Mxxxxx na něho křičel, ať se schová, že je v okně, ale svědek už se nahoru nedíval. Inkriminovaného dne pořizovali z úkonu videozáznam, oba na sobě měli připevněnou kameru. Při tom výstřelu byli oba dva z bytu ven, to každopádně, neví přesně, kde se nacházel svědek Mxxxxx, svědek Kxxxxx byl na schodech mezi chodbou před bytem obžalovaného a sníženou podestou v mezipatře. Svědek Mxxxxx byl někde v prostoru jako on, ale před tím výstřelem ještě přivřel vchodové dveře. Ty mohl přivřít tak minutu před tím, než došlo k výstřelu. Přesně si to však svědek Kxxxxx nevybavuje. Když otevřeli dveře do obývacího pokoje, obžalovaný stál od nich asi 4 – 5 metrů rovně, měl před sebou předpažený obě ruce, ve kterých držel pistoli, nebylo poznat, jestli jde o skutečnou zbraň nebo maketu. Byl oblečený. Svědek znovu zopakoval, že když zpřístupňovaly byt, vyzývaly obžalovaného, aby s nimi spolupracoval, vyšel z pokoje, klepali na dveře, on nereagoval, nic neřikal. Volali na něj, že jsou exekutoři. Byl u toho, když se otvíraly vstupní dveře, bylo slyšet vrtání, šroubovák, vyklepnutí zámku. Svědek uvedl, že osoba, která se nacházela v bytu, musela 100% slyšet zvonění, ťukání, používání náradí při vylamování zámku, stejně jako jejich výzvy, kdy vstoupili do bytu, neboť byt není velký, dveře jsou metr od pokoje, a všechno je dobře slyšet, na chodbě nebyl žádný jiný hluk, takže to klepání bylo dobře slyšet, když dveře otevřel i soused.

Svědek Jindřich Pxxxxx uvedl, že s obžalovaným je soused na patře. Když došli exekutoři k obžalovanému, tak otevřel dveře od svého bytu, protože slyšel, že tam něco dělají se zámkem. Proto se jich ptal, co dělají a oni mu řekli, že jedou vykonávat exekuci, že na to mají právo, jeden mu ukázal i průkaz. Svědek pak zavřel dveře a zašel do bytu. Ještě před tím se ho exekutor ptal, jestli je obžalovaný doma, svědek mu odpověděl, že neví, že chodí do práce na směny a tím to pro něj skončilo. Neví, co se dělo poté. Pak až na místo přijela policie, která na něj ťukala, aby jej svědek pustil do bytu. To bylo asi až za dvě hodiny. Policie se chtěla s obžalovaným domluvit přes balkon svědka. Obžalovaný byl na balkoně, vrátil jim zbraň, policie pak odešla. Policie tam byla proto, že obžalovaný střílel. Svědek tu ránu slyšel, myslí si, že obžalovaný vystřelil na exekutory. Po události se ho na to neptal, doted' se o tom nebavili.

V detailech byla čtena výpověď svědka, kterou učinil v přípravném řízení, kde uvedl, že je sousedem obžalovaného, bydlí vlevo od výtahu, obžalovaný má byt naproti výtahu. Pokud jde o exekuci obžalovaného, všiml si nějakého papíru nalepeného na dveřích obžalovaného, neví, jestli to bylo 11.1.2016. Dne 12.1.2016 byl od rána doma. Mezi 8. – 9. hodinou začal někdo bušit na všechny dveře na poschodí, ven vyšel na chodbu jen svědek. Byli tam dva muži, jeden z nich mu předložil průkaz exekutora. Ptali se ho, jestli je obžalovaný doma. On jim odpověděl, že ho neviděl, že tento chodí na směny, neví přesně, kde pracuje. Řekl jim, ať znovu zkusí klepat na jeho dveře a pak se

vrátil do bytu. Nesledoval, co exekutoři dělají na chodbě. Díval se doma na televizi. Slyšel, jak exekutoři volají na obžalovaného z chodby „pane Jxxxxx, otevřete“ a to několikrát opakovali. Od té doby nic neslyšel. Po nějaké době uslyšel výstřel ze zbraně, snad z malorážky, takový tlumený, myslel si, že se obžalovaný asi zastřelil, že se asi lekl, pak přijela policie. K obžalovanému uvedl, že dle něj je sečtělý, že je to bývalý voják z povolání, nikdy nebyl agresivní, spíše tichý, vždy slušně pozdravil, o ničem se nebavil. Svědek uvedl, že doprovázel policejního vyjednavče na balkon. Tam ho nepustili z důvodu bezpečnosti, takže obžalovaného na balkoně neviděl. Že se obžalovaný nezastřelil, se dozvěděl, až když s ním policie začala mluvit z chodby před bytem. Nemá ponětí, co se odehrálo na balkoně.

Tuto výpověď z přípravného řízení svědek označil před soudem za pravdivou. Svědek uvedl, že je možné, že nabádal svoji paní, aby policii nic neříkala, ale nenabádal ji, aby nespolupracovala. Ona nic neviděla, vařila. Nepamatuje, že by před zásahem policie upozorňoval obžalovaného, aby neblbnul a otevřel, ale je možné, že je to pravda. Pokud svědkovi bylo předestřeno, že je zachycen na videozáznamu, jak pozoruje exekutory, jak vchází do bytu obžalovaného, že je po celou dobu tohoto úkonu pozoroval, pak odpověděl, že si to nepamatuje. Připustil, že byl venku před bytem, když otvírali byt obžalovaného.

Svědék Marek Nxxxxx uvedl, že pracuje v pozici vyjednavče na Krajském ředitelství policie ČR Zlínského kraje. Některý den v lednu 2016 kolem 9. 00 hodiny mu bylo sděleno, že mělo dojít ke střelbě, byl vyslán do Napajedel, kam se hned rozjel. Na místě před bytem už byli kolegové z hlídky, snažil se s ozbrojeným mužem navázat kontakt skrze vstupní dveře do bytu, neslyšel žádnou odezvu. Dveře byly zavřené, chyběla na nich klika. Kontakt se snažil navázat několik minut, ale bez odezvy, nikdo jim neotevřel. Vzápětí zazvonil na byt vlevo od výtahu, otevřel postarší muž s paní, řekl jim, aby nechodili na chodbu, že raději půjde k nim, že je to bezpečnější, oni souhlasili, pozvali ho do bytu. Přes zeď od sousedů se snažil svědek mluvit na obžalovaného, neboť když vstoupil do bytu, oba sousedé mu říkali, že slyšeli obžalovaného, jak nějakým způsobem odpovídá. Mezitím dostal svědek od kolegů telefonní číslo na obžalovaného, a proto mu zavolal ze svého služebního mobilu, telefon zvonil, na druhé straně ho nikdo nebral. Rozhodl se, že na to půjde jinak, snažil se s obyvateli domu mluvit o obžalovaném, aby to slyšel, že není zlý, že možná ztratil nervy apod., že by bylo fajn, kdyby vyšel na balkon, že by si o tom promluvili. Tak to proběhlo a mužem z bytu byl upozorněn, že slyšel bouchnout dveře od balkonu a že je pravděpodobné, že obžalovaný bude na balkoně. Po příchodu na balkon svědek skutečně na vedlejším balkoně viděl stát obžalovaného, který mu říkal něco v tom duchu, aby tam nechodil, že má zbraň, že zbraň drží v ruce a chce, aby šli pryč. Obžalovaný moc nemluvil, byl spíše zamlklý, sděloval, že je nevyspalý, že je po noční, že chce mít klid, že je utahaný, svědkovi to přišlo, že se s ním nechtěl bavit. Snažil se mu vysvětlit, aby mu předal zbraň, a obžalovaný pak zbraň svědkovi předal. Svědek zbraň okamžitě vybil, vytáhl ze zbraně zásobník s náboji a z nábojové komory vytáhl jeden kus náboje, který vložil do krabičky s náboji, co mu obžalovaný před tím podal. V té krabičce bylo ještě místo, tak náboj do krabičky zasunul. Obžalovaný souhlasil s tím, že vyjde z bytu, byl ubezpečen svědkem, že proti němu neproběhne žádná razantní akce. Obžalovaný otevřel dveře od bytu, vyšel na chodbu, nechal si nasadit pouta. Obžalovaný byl

oblečený, měl nějakou bundu, neboť věci vytahoval z kapes, vyjma pistole, kterou držel v ruce. Na svědka působil nervózním dojmem, jako by nevěděl, co má dělat, tzn. že se dostal do takové situace, že neví, co má dělat. Neřekl by, že byl ospalý, neměl projevy, že by zíval, spíše působil nervózně. Nebyl agresivní ani podrážděný. Říkal něco v tom duchu, že takto po ránu k němu dojdou, ani mu nedají vědět dopředu, tím mínil exekutory. Svědek uvedl, že se ptal obžalovaného, co se stalo, ten mu popsal situaci, i když ne nijak podrobně. Říkal, že se na něj dobývaly nějaké osoby, neví, zda přímo říkal, že to byly exekutoři, nějak dopodrobna nemluvil. Neříkal, že na někoho vystřelil. Osobně by jednání obžalovaného nepopisoval jako ospalost, nepůsobil akutně rozčileně, ale spíše jako by na něj dopadaly složité životní věci, byl pokleslý ze životní situace, trochu utlumený. Svědek uvedl, že se mu vybavilo, že říkal něco v tom duchu, že po ránu k němu dojdou, nedají mu vědět, že to není slušné, že je po noční, že je ospalý.

Se souhlasem stran soud četl výpověď svědkyně Ludmily Sxxxxx, matky obžalovaného, která v přípravném řízení uvedla, že nevěděla, že syn má dluhy, pravidelně si volali, ale o žádných dluzích se jí nesvěřil. Před třemi lety jí řekl, že mu strhávají tři tisíce měsíčně, ale nevěděla za co. Věděla, že k synovi má přijít exekutor od 11.1.2016, kdy jí ráno volal nějaký pan Mxxxxx, říkal, že potřebuje uhradit dluh 70.000 Kč, možná více, do druhého dne, jinak bude muset jít k synovi vykonat exekuci. Pak jí volal ještě večer, jestli peníze sehnala, ona mu odpověděla, že je to moc narychlo, že peníze nesehnala. Toho 11.1.2016 se synem nemluvila, protože věděla, že spí po noční, zkoušela se mu dovolat, ale telefon měl vyplý. Zpětně se neozval, volal jí až po dvou dnech, když poslala ty první peníze, to bylo ve čtvrtek. To jí řekl, co provedl, že spal, že se mu tam vloupali, že viděl vedle v pokoji dva chlapi, že si myslel, že jsou to zloději, ona z toho byla v šoku, nevěřila tomu, co bylo v televizi. 11.1.2016 jí exekutor SMS zprávou poslal číslo účtu, na které měla peníze poslat, asi 15.1. nebo 16.1. tam tedy poslala 20.000 Kč, a během týdne zbylých 50.000 Kč. Hned jak poslala na účet první peníze, volala synovi, on tam poslal snad 3.000 Kč, které pak exekutoři svědkyni vraceli.

Soudní znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie v přípravném řízení zpracoval na obžalovaného znalecký posudek, který následně stvrdil v hlavním líčení. Znalec uvedl, že aktuální intelektový výkon obžalovaného spadá na základě orientační zkoušky rozumových schopností na hranici pásem průměru a nadprůměru populace. Rozumové ani paměťové funkce nevykazují žádné známky kvalitativního narušení. Osobnost obžalovaného se jeví jako neurotická, psychicky slabá, strukturovaná depresivně s neefektivními mechanismy zvládání zátěže. Nadprůměrné intelektové schopnosti nedokáže adekvátně využít pro následování vlastních potřeb, schází mu zdravá asertivita, motivace k výkonu. Jeví se jako emočně nezralý. Procesy jeho vnímání se jeví jako velmi zbrklé a nedůsledné. V důsledku toho se může dopouštět chyb v úsudku nebo i zbrklých reakcí. Nevykazuje obecně známky zvýšené agresivity, impulzivity nebo sklony k trestnému či disociálnímu jednání. Pokud obžalovaný považuje své jednání za iracionální, způsobené tím, že byl probuzen po krátké době spánku a měl se nacházet se ve stavu jakési polobděllosti či polospánku, znalec uvedl, že popisovaný stav bývá označován jako tzv. spánková opilost, který je definován jako stav nedokonalého probuzení. Pokud by se obžalovaný nacházel ve stavu tzv. spánkové opilosti, pak by se projevovала nejen iracionálním chováním, jak uvádí vyšetřovaný, ale především by byla zřetelně zpomalená

psychomotorika, zpomalené myšlení, narušená orientace až zmatenost a dále by pak u něj byla přítomna porucha koordinace pohybu imponující jako opilost, vrávorání, tendence k pádům apod., což však z dostupných údajů dokladováno není. Dle znalce je nutné uvést, že chování posuzovaného v dané události příliš iracionální není. Jak sám uvádí, byl probuzen po krátké době spánku, avšak byl schopen rozpoznat, že do bytu vnikly dvě osoby. Považoval danou situaci za život ohrožující, prožíval silnou úzkost, i přes tuto úzkost a strach o život se oblékl, nasadil si brýle, vzal zbraň, nabil ji a v tichosti vyčkával na to, až osoby vstoupí do pokoje. Připravil si tedy situaci, kdy vstupující osoba, ať exekutor nebo lupič, nemohla předpokládat, že je posuzovaný ozbrojen a tím se dostal do situace, kterou kontroloval posuzovaný. Z jeho strany následuje pak další hrozba zbraní v podobě výstřelu, když byl přesvědčen, že se osoby do bytu vracejí. Dle znalce chování posuzovaného v dané situaci stejně tak jako aktuální popis, vjemy a pocity svědčí o tom, že kontakt s realitou, tedy danou situací byl ze strany posuzovaného zcela zachován. Obžalovaný byl schopen svým myšlením a vnímáním správně interpretovat realitu a sebe sama ve vztahu k této realitě, tedy jeho rozpoznávací schopnosti byly zcela zachovalé. Znalec uvedl, že z psychiatrického hlediska je možno u vyšetřovaného připustit výskyt afektu. Prostý běžný afekt je běžně provázen zúžením vědomí v souvislosti s úzkým zaměřením pozornosti na afekt vyvolávající osobu nebo situaci, které způsobuje vyblednutí širšího pole vědomí a eventuálně nejasnost některých zvláště okrajových vzpomínek. Nelze to však nazvat duševní poruchou a nejde o jev neobvyklý. Je třeba odlišit afekt prostý od afektu patického, chorobného, kdy patický afekt se liší od prostého afektu, vzteku nebo silné úzkosti nadměrnou intenzitou a hlavně tím, že na vrcholu vzrušení předchází v krátkodobý mráкотný stav s následnou amnézií. U vyšetřovaného v době projednávané věci znalec vyloučil přítomnost patického chorobného afektu včetně jeho možnosti vzniku na bázi tzv. spánkové opilosti. Z psychiatrického hlediska jednání posuzovaného včetně vlastního popisu situace, popisu emocí, odpovídá pouze prostému afektu, který je běžně provázen zúženým vědomím, vzniklým v souvislosti s úzkým zaměřením pozornosti na afekt vyvolávající situaci a způsobující tak vyblednutí širšího pole vědomí, eventuálně nejasnost některých vzpomínek. Toto však nelze podle znalce považovat za duševní poruchu, jde o obvyklý jev, který nemění rozpoznávací ani ovládací schopnosti vyšetřovaného. Znalec tak uzavřel, že obžalovaný v době projednávané jednání netrpěl žádnou forenzně významnou duševní chorobou či poruchou a jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti byly ve vztahu k projednávané věci zcela zachovalé. Z psychiatrického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný a nenavrhl proto uložení žádné z forem ochranného léčení.

Znalec osvětlil, že to, jak se obžalovaný zachoval, může souviset se situací, ve které se nacházel, v okolnostech, za jakých situace vznikla, určitého osobnostního nastavení, nicméně to jsou věci, které psychiatrie neřeší nebo nemá možnost ovlivnit. Znovu zmínil, že v průběhu prostého afektu je psychika zaměřená, orientovaná na ten stav, na tu konkrétní situaci, která afekt vyvolá, tedy koncentruje se na danou situaci a posuzovaný vnímá přesně, co se děje ve vztahu k tomu jednání. Okolní vjemy, které tam jsou, už nemusí být tak patrné a člověk je nemusí tak dobře vnímat. Pokud se obžalovaný nacházel v prostém afektu v konkrétním jednání, pak by dle znalce vnímal situaci, vnímal by lidi, vnímal by, jestli na něj někdo mluví či nemluví, ale už by nemusel vnímat, jestli je např. zapnuté světlo, jestli někde na chodbě slyší nějaký další zvuk. Pokud byl dotázán obhajobou, jak si vysvětluje, že obžalovaný uvádí, že si pamatuje na většinu věcí, které se odehrály po následujících 20 minut a na incident si nepamatuje, znalec uvedl, že z pohledu psychiatra je to zvláštní, ani jedna ze

situaci nevykazuje ve svém obrazu, myslí tím ani spánková opilost, eventuálně afekt prostý, v psychopatologii něco takového, co by mohlo směřovat k úplnému výpadku paměti. Mohou zde být drobné výpadky paměti nebo nepřesné zapamatování si situace z důvodu prosté úzkosti, nicméně útržkovité výpadky paměti v čase jsou pro tuto situaci dle znalce nepravděpodobné.

Rovněž znalec z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie před soudem stvrdil závěry znaleckého posudku, který zpracoval v přípravném řízení, kdy uvedl, že osobnost obžalovaného je strukturovaná neuroticky, lze ji charakterizovat jako psychicky slabší, strukturovanou efektivně, s neefektivními způsoby zvládnání zátěže. Posuzovaný se jeví jako sociálně stažený, emočně nezralý, neudrhuje dlouhodobé vztahy. Myšlení je bez nápadností, koncepční. Jeho procesy vnímání mohou být zbrklé, neuvážené, v důsledku toho se může místy dopouštět zkratkovitého rozhodování. Osobnost vcelku nevykazuje rysy impulzivity, u posuzovaného nebyly zjištěny ani zvýrazněné rysy agresivity či sklony k trestnému jednání. Je schopen správně vnímat, zapamatovat si i reprodukovat prožité události. Společně se zhodnocením jeho osobnosti lze uzavřít, že jeho obecná věrohodnost je zachovaná. Z hlediska zhodnocení psychického stavu posuzovaného v době činu dle znalce připadají v úvahu dvě možné motivace jeho jednání. Jednou je zkratovité jednání posuzovaného vzniklé z pocitu určitého zahnání do kouta v dlouhodobě neuspokojivé životní situaci. Druhou je pak jednání ve vztahu tzv. spánkové opilosti, čili stavu určitého nedokonalého probuzení, při kterém může docházet mimo jiné i k nelogickému a násilnému jednání. Tento stav je však také provázen zmatenou, zpomalenou reaktivitou, která zde není přesvědčivě zdokumentována. Psychický stav posuzovaného lze částečně posoudit prostřednictvím záznamu rozhovoru s policejním vyjednavatelem, při kterém se posuzovaný jevil jako orientovaný situací a také jeho chování v průběhu činu, které se jeví jako uvědomované, strategické. Znalec psycholog se na základě zhodnocení osoby posuzovaného, zejména jeho neefektivních zdrojů ke zvládnání náročných životních situací a jeho sklonu k unáhlenému vnímání situací, které může vyústit v chybné rozhodnutí a vzhledem k nedostatečně přesvědčivě zdokumentovanému stavu zmatenosti, přiklání jako k pravděpodobné motivaci činu k variantě zkratkovitého jednání. Znalec uzavřel, že u obžalovaného nezjistil zvýrazněné osobnosti sklony k agresivnímu či trestnímu jednání. U obžalovaného nebyla shledána nutnost cíleného resocializačního působení, případné uložení trestu by zřejmě samo o sobě zapůsobilo jako dostatečná korekce případného recidivujícího trestného jednání. U obžalovaného neshledal známky závažné psychopatologie. Znalec k dotazům obhajoby upřesnil, že pokud jde o prostý afekt, vyjadřoval se k němu kolega psychiatr, kdy jednání v tu chvíli je zaměřené na činnost, která se děje. Může být místy horlivější, místy ukvapená, zaměřená na situaci, která se děje, nedochází však k dezorientaci, výpadku paměti. Jednání může být strategické.

Se souhlasem obžalovaného a státního zástupce soud v hlavním líčení četl znalecké posudky z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie a odvětví balistika. Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie bylo zjištěno, že na předložených vzorcích zajištěných u osoby Ing. Jaroslav Jxxxxx, nar. xxxxx, označených „obličej“ a „vlasy“ byly nalezeny částice jednoznačně indikující povýstřelové zplodiny ze zápalky náboje. Ve stopách označených „hřbet pravé ruky“ a „hřbet levé ruky“, byly nalezeny částice GSR charakteristické, nikoli jednoznačně indikující.

Nalezené částice GSR jednoznačně indikujících ve vzorcích zajištěných u osoby Ing. Jaroslav Jxxxxx označených „obličej“ a „vlasy“ vykazují svým spektrem chemických komponent druhovou shodu s nálezy ve výtěru hlavně a nábojnice. Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví balistika bylo zjištěno, že ke zkoumání předložená balistická stopa, a to prázdná mosazná nábojnice ráže 6,35 mm zajištěná ve skleněné vitríně skříně v obývacím pokoji a samonabíjecí pistole výrobní číslo 37817 vzor 45 ráže 6,35 mm, jeden kus kovového zásobníku zbraně s napáskovanými 4 ks nábojů, 1 ks náboje vyjmutý z těla zbraně po jejím vydání policejnímu orgánu a 28 ks nábojů uložených v papírové krabici. K balistické stopě prázdné mosazné nábojnice výrobce Sellier & Bellot ráže 6,35 mm zajištěné ve skleněné vitríně skříně v obývacím pokoji obžalovaného bylo konstatováno, že nábojnice vykazuje stopy po vystřelení v rážově odpovídající zbraní. Stopy vytvořené při výstřelu na této nábojnici byly porovnány se stopami na nábojnicích získaných při zkušební střelbě předložené zbraně. Byla zjištěna individuální shora specifických znaků. Tato nábojnice byla vystřelena v samonabíjecí pistoli ČZ vzor 45, ráže 6,35 Browning, výrobní číslo 37817. Pokud jde o zkoumání samotné nabíjecí pistole výrobce ČZ Strakonice výrobní číslo 37817, znalci zkonstatovali, že se jedná o samonabíjecí pistoli s neuzamčeným závěrem a bicím ústrojím s vnějším bicím kladívkem. Spoušťové ústrojí je pouze se spoušťovým napínáním. Dle znalců je pistole kompletní, jen původně černěný povrch kovových dílů je poškozen otěrem a působením koroze. Výtěrem drážkovaného vývrtu hlavně byly zjištěny charakteristické stopy očazení po střelbě. S pistolí byla provedena zkušební střelba. V předloženém stavu je zbraň schopná střelby. Z těla zbraně po jejím vydání policejnímu orgánu byl vyjmut 1 ks náboje ráže 6,35 mm, který byl znalecky zkoumán, porovnáním stopy vytvořené vrcholem zápalníku na zápalce náboje se stopami na nábojnicích získaných při zkušební střelbě z předložené zbraně byla konstatována pravděpodobná shoda, neboť individuální znaky jsou podobné, ale jsou vzájemně překryty, jsou druhově shodné. Ke 28 ks nábojů uložených v papírové krabici bylo konstatováno, že stopy vytvořené vrcholem zápalníku na zápalce náboje byly porovnány se stopami na nábojnicích získaných při zkušební střelbě z předložené zbraně. Byla zjištěna individuální shora specifických znaků. Vtisk na zápalce tohoto náboje byl vytvořen zápalníkem samonabíjecí pistole ČZ vzor 45, ráže 6,35 mm Browning výrobního čísla 37817.

Soud dále v hlavním líčení provedl důkazy listinné, a to jednak omluvnými dopisy, které obžalovaný zaslal dne 25. února 2016 poškozeným svědkům Kxxxxx a Mxxxxx. Z lékařské zprávy lékaře z úrazové ambulance Krajské nemocnice Tomáše Bati a.s. ve Zlíně se podává, že dne 12.1.2016 ve 12.10 hod. byl k vyšetření v doprovodu policie přivezen obžalovaný. Lékařem zjištěno, že je při vědomí, plně orientovaný, neutrpěl žádná zranění, neurologicky je chůze v normě, taxie přesná, bez lateralizace, ameningeální. Uzavírá, že je schopen umístění do policejní cely. Z dechové zkoušky na přítomnost alkoholu z dechu obžalovaného bylo zjištěno, že 12.1.2016 v 10.58 hod. nebyl pod vlivem alkoholu. To je potvrzeno rovněž protokolem o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, které bylo u obžalovaného provedeno 12.1.2016 ve 12.12 hodin. Chování obžalovaného je ošetřujícím lékařem charakterizováno jako zdvořilé, výbava představ hbitá, není nejistý při chůzi na čáře, bez poranění. Nepožil před vyšetřením žádné léky. Uzavřeno, že nejeví známek požití alkoholem. Soud provedl důkaz protokolem o ohledání místa činu, který je doplněn přehlednou barevnou fotodokumentací jak místa činu, tak stop zde zajištěných, zejména věcné listiny označené jako oznámení nacházející se na stole v kuchyni, mechanoskopické cylindrické vložky zámku zasunuté z vnitřní strany vchodových dveří do bytu a balistické nábojnice nacházející se ve skleněné vitríně

skříně v obývacím pokoji. Z protokolu o ohledání místa činu se podává, že pokud jde o dveře z obývacího pokoje, je v nich patrný otvor – průstřel. Tento se nachází ve vzdálenosti 32,5 cm od levé hrany dveří ve výši 133,5 cm od spodní hrany dveří. Při ohledání prostoru koupelny a WC, které tvoří tzv. umakartové jádro bytové jednotky, bylo zjištěno při pohledu na dveře z vnější strany, tj. ve směru z chodby, že na dveřích se nachází průstřel ve vzdálenosti 23,7 cm od levého okraje dveří a 128 cm od spodní hrany dveří. Bližším ohledáním koupelny bylo zjištěno na pravé straně poškození s tím, že jde o zástřel vystřeleného projektilu, tento je o délce 30 mm, nachází se na pravé stěně při pohledu do koupelny od dveří z chodby ve vzdálenosti 94,5 – 97,5 cm od přední zdi umakartového jádra. Zástřel je vodorovný a nebyl nalezen výstřelový projektil – střela. Z náčrtku z místa činu a nalezených stop lze dovodit směr střely z obývacího pokoje přes dveře obývacího pokoje přes dveře koupelny k místu zástřelu, kdy na počátku této dráhy bylo nepochybně místo, kde se v době výstřelu nacházel obžalovaný, tj. cca ve střední části pokoje stojícím proti otvírajícím se dveřím. Orgány činné v přípravném řízení trestním s obžalovaným i s poškozenými provedly vyšetřovací pokus, v rámci kterého na místě samém popsali své jednání, kde se v rozhodné době nacházeli, co dělali, jak hovořili. V rámci vyšetřovacího pokusu mimo jiné obžalovaný uvedl, že první, co vnímal, byly kroky exekutorů po chodbě, ale že ho muselo vzbudit něco už dřív, přesně si na ten zvuk už nevzpomíná. Vyšetřovacím pokusem bylo zjištěno, že v místnosti, kde se obžalovaný nacházel v okamžiku, kdy na chodbě domu zvonili a ťukali jeho byt poškození, tyto zvuky jsou velmi dobře slyšitelné a ke zvonku se obžalovaný dokonce vyjádřil v tom směru, že jde o běžný zvuk zvonku a připustil, že tento zvuk ho mohl vzbudit, ale nestálo mu za to vstávat. Vstal, až když zaklapl západku u dveří, poté se oblékl a poslouchal další zvuky, které charakterizoval jako zřejmě zvuky náradí a bouchání na dveře. Poté zaslechl kroky na chodbě bytu. Z provedeného vyšetřovacího pokusu bylo zjištěno, že z vnější schodišťové chodby je v pokoji velmi dobře slyšet komunikace a oslovení obžalovaného a představení svědků, že jsou exekutoři, je dobře slyšitelné klepání na dveře od pokoje. Při simulaci střelby obžalovaný uvedl, že neví, zda rána z jeho pistole vyšla náhodně, neví, jestli někam mířil nebo co se dělo potom, co odešli z bytu. Vyšetřovatel konstatuje, že je reálné, aby při změně polohy střela letěla ven na chodbu panelového domu na přístupovou schodišťovou chodbu panelového domu, kde by zasáhla stoupající schodiště nahoru do 8. patra. Obžalovaný připustil, že to by bylo možné, pokud by měl v úmyslu střílet mimo byt. Poté, kdy svědek Mxxxxx označil svoje postavení v okamžiku, kdy zazněl výstřel, bylo provedeno měření, zaměřené dráhy letu střely, kdy bylo zjištěno, že tato vyšla 69 cm od postavení svědka Mxxxxx, který byl vzdálen od průletu střely 69 cm levým prsem, maximálně 71 cm, což je vzdálenost levého prsa svědka Mxxxxx od zaměřené balistické dráhy letu kovové střely. V rámci vyšetřovacího pokusu k dotazu obhájkyně obžalovaný uvedl, že je pro něj rozeznatelné, jestli někdo mluví uvnitř bytu nebo jestli někdo mluví na chodbě. Zdůvodnil to tím, že se hlasy a hluk na chodbě více rozléhá a toto echo on vnímá. Pokud by byl rozhovor v bytě, zvuky jsou tlumenější. Soud provedl důkaz rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 30.7.2015, č.j. 46C 66/2015-47, kterým bylo rozhodnuto proti žalovanému Jaroslav Jxxxxx, nar. xxxxx, tak, že je povinen zaplatit žalobkyni ESSOX s.r.o. částku ve výši 38.876.023 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% a dále náklady řízení ve výši 10.827,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Soud provedl důkaz pověřením soudního exekutora ze dne 19. října 2015, sp.zn. 103 EX 45306/15, kterým Okresní soud ve Zlíně ve věci oprávněné ESSOX proti povinnému Jaroslav Jxxxxx pověřil podle § 43a odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb. exekučního řádu vedením exekuce soudního exekutora JUDr. Tomáše Vránu z Přerova, kdy současně byla nařízena exekuce dle vykonatelného exekučního titulu, rozsudku shora citovaného. Soudní exekutor v dané věci sdělil, že v předmětné době, tj. 12.1.2016 byli Pavel Mxxxxx

a Roman Kxxxxx v pracovním poměru u JUDr. Tomáše Vrány, soudního exekutora. Pavel Mxxxxx na pozici vykonavatele exekutora ve smyslu § 27 exekučního řádu, Roman Kxxxxx na pozici zaměstnance soudního exekutora. Zaměstnanci soudního exekutora, zejména vykonatelé, jsou pověřeni k jednotlivým úkonům generálně, jednotlivé úkony vyplývají z jejich pracovní náplně. Dne 21.12.2015 se povinného Jaroslava Jxxxxx pokoušel kontaktovat na adrese bydliště vykonavatel soudního exekutora Lukáš Bxxxxx, avšak neúspěšně. Z pracovního hodnocení obžalovaného se podává, že je ve společnosti ANC COMPONENTS s.r.o. Zlín zaměstnán od 24.6.2014, svěřenou práci vykonává spolehlivě, je introvert, spíše samotář, problém s komunikací v pracovním týmu ale nemá. Pracuje ve třísměnném provozu s 8 hodinovou pracovní dobou. Vždy po jednom týdnu střídá ranní, odpolední, noční směny, bez víkendových směn. Svěřené úkoly, povinnosti plní bez výhrad. Neevidují na něj žádnou stížnost. Za posledních 12 měsíců jeho čistý průměrný měsíční výdělek činil 13.838 Kč. Jmenovaný je zařazen jako operátor omývací linky a průmyslové pračky, což je práce fyzicky náročná, časté zvedání břemen, špinavé a hlučné prostředí, časté přecházení mezi chladným a vytápěným pracovištěm. Byl připojen přehled o příjmech pracovníka v období od 3/2015 do 2/2016, ze kterého bylo mimo jiné zjištěno, že obžalovaný neměl žádné neomluvené absence, ostatní srážky byly měsíčně v rozsahu od 1913 do 3726 Kč.

Soud v hlavním líčení provedl důkaz kamerovým záznamem, který byl pořízen z kamaer, které při celém úkonu 12.1.2016 měli u sebe svědkové Pavel Mxxxxx a Roman Kxxxxx. Ze záznamu se podává, že vykonatelé přišli ke vstupním dveřím domu v Napajedlech, xxxxx v 08:52:30 hod. Zvonili na zvonek domovníka Skály, kde se ptali na pana Jxxxxx a byli vpuštěni do domu. K bytu povinného, tedy obžalovaného přichází v 08:55:45 hod., kdy několikrát zvoní na zvonek u dveří obžalovaného, v 08:56:25 hod. klepou a bouchají na dveře, u čehož se hlasitě baví a telefonují. V 08:57:20 hod. zvoní na souseda, svědka Pxxxxx, který jim otevírá, tohoto se ptají, zda je obžalovaný doma, představují se jako exekutoři a svědek Pxxxxx potvrzuje, že obžalovaný Jxxxxx je doma. V 08:58:21 hod. svědek Kxxxxx opětovně zvoní na domovní zvonek obžalovaného Jxxxxx, několik sekund, poté vykonatelé lepí na vstupní dveře bytu exekuční výzvu. V 08:59:38 hod. svědek Mxxxxx začíná s demontáží plastového štítku zámku dveří. V 09:01:30 hod. svědkové Mxxxxx, Kxxxxx komunikují se svědkem Pxxxxx, kterého vyzývají, aby sám zkusil zaklepat na dveře obžalovaného Jxxxxx, jestli neotevře jemu. V 09:02:00 hod. svědek Mxxxxx rozlomil vložku zámku dveří a 30 vteřin na to otevírá vstupní dveře do bytu. V 09:02:37 hod. svědkové Mxxxxx a Kxxxxx hlasitě volají „pane Jxxxxx, exekuce, pane Jxxxxx“ a následně svědek Mxxxxx vchází do chodby bytu a opětovně klepe na uzamčené dveře vlevo od vstupních dveří. Po chvíli opětovně bouchá na tyto dveře pokoje a volá „pane Jxxxxx“, chvíli na to pokračuje s výzvou „exekuce, pane Jxxxxx“ a opětovně bouchá na dveře pokoje. V 09:04:40 hod. začíná násilné překonávání zámku dveří pokoje ze strany svědka Mxxxxx, který opětovně kontaktuje obžalovaného slovy „pane Jxxxxx, otevřete, je to zbytečné“ v 09:05:00 hod. V 09:06:10 hod. dochází k otevření dveří od pokoje ze strany svědka Mxxxxx, přičemž na videozáznamu v 09:06:12 hod. je v průzoru mezi pootevřenými dveřmi viditelná osoba muže mířící proti vykonatelům, kteří na to reagují přivřením dveří do pokoje a ústupem z místa do chodby schodiště. V 09:06:15 hod. se svědek Mxxxxx ptá svědka Kxxxxx, co tam bylo, který mu odpovídá, že neví, pán tam měl něco nastraženého, že to viděl, že šlo nějakou zbraň, že měl něco v ruce a následně oba ustupují do mezipatra. Svědek Kxxxxx opětovně svědkovi Mxxxxx sděluje, že na ně měl obžalovaný něco namířeného. Na to reaguje svědek Mxxxxx v 09:07:00 hod. oznámením na

linku policie ze svého mobilního telefonu. Mezitím v 09:07:10 hod. svědek Mxxxxx přichází ke vstupním dveřím obžalovaného, kde uklízí nářadí, které si zde zanechal, a dává ho do bedny, kterou má na chodbě, a tři sekundy na to přivírá vstupní dveře, přičemž stále zřetelně hovoří s policií s odůvodněním, že prováděl soupis exekuce, kdy během hovoru s policií v 09:07:30 hod. mírně pootevřel dveře, hovoří s policií a v 09:07:40 hod. pootevře dveře, vstupuje částí těla a jednou nohou nakročuje do chodby bytu, nahlíží hlavou za dveře a v tomto okamžiku dochází k výstřelu, kdy v tuto dobu svědek Mxxxxx stojí levou nohou a částí těla nakročený uvnitř bytu, pravou nohou je na chodbě domu. Po výstřelu tuto okolnost sděluje do telefonu policii, okamžitě opouští prostor dveří, které zůstávají otevřené, a svědek se vrací do mezipatra za svědkem Kxxxxx. Svědek Mxxxxx do telefonu policii sděluje, že po nich někdo střílí a oba svědkové se dávají do běhu po schodišti směrem dolů a ven z domu, který opouští. V 09:12:20 hod. svědek Mxxxxx popisuje, že se jednalo o krátkou střelnou zbraň, že bylo vystřeleno 1x v místnosti, poté obžalovaný vyšel na chodbu bytu, měl po nich vystřelit podruhé, respektive si mysleli, že po nich bylo vystřeleno 2x. V 09:14:08 hodin svědek Mxxxxx někoho zaznamenává na balkoně obžalovaného a sděluje svědkovi Kxxxxx, že obžalovaný na ně asi míří zbraní z balkonu a obžalovaného označují za blázna. Tyto podstatné skutečnosti byly zjištěny z kamerového záznamu svědka Kxxxxx. Z obdobného kamerového záznamu pořízeného svědkem Pavlem Mxxxxx bylo navíc zjištěno, že v 8.58 hod. lepil výzvu na vstupní dveře u bytu obžalovaného.

Soud zamítl pro nedůvodnost návrh obhájkyne obžalovaného na doplnění znaleckého posudku o duševním stavu obžalovaného vzhledem k tomu, že oba znalci dospěli k závěru, že obžalovaný je schopen správně vnímat, zapamatovat si, přesto se dle ní ne dost podrobně věnovali obhajobě obžalovaného o výpadku či ztrátě paměti a v tomto směru by měl být znalecký posudek doplněn, byť nebyla schopná přesně specifikovat otázky, které by znalcům v eventuelním doplnění znaleckého posudku měly být položeny. Soud tento návrh zamítl pro nedůvodnost, neboť oba znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie podrobně vyšetřili obžalovaného v přípravném řízení a závěry vyšetření a závěry znalecké sepsali v písemných vyhotoveních znaleckých posudků, přičemž tyto stvrdili při osobním výslechu v hlavním líčení, kdy i k dotazu soudu a stran a zejména obhajoby se vyjadřovali ke všem rozhodným skutečnostem, zejména k tvrzení obžalovaného, zda v rozhodné době, kdy došlo k jednání, kterým byl tímto rozsudkem uznán vinným, měl plně zachovalé rozpoznávací a ovládací schopnosti, eventuálně zda byl ovlivněn staven tzv. spánkové opilosti, jak se hájí obžalovaný, či silným afektem, patickým afektem, resp. prostým běžným afektem, kdy tyto své odborné výrazy a závěry precizně a srozumitelně vysvětlili již v rámci zpracovaného znaleckého posudku, tak i v rámci hlavního líčení. Soud tak má za to, že byly zodpovězeny všechny dotazy obhajoby a pokud případně obhájkyne měla další upřesňující dotazy, tyto mohla klást znalcům v průběhu jejich výslechu. Soud proto tento návrh obhajoby neshledává důvodným, neboť na všechny dotazy znalci zodpověděli a vyjádřili se dostatečně i k obhajobě obžalovaného.

Po provedeném dokazování má soud za to, že provedl dokazování dle § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy provedl důkazy, které mu umožňují zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu. Provedené důkazy soud dle § 2 odst. 6 trestního řádu hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že výpovědi svědků Madery a Kxxxxx jsou hodnověrné. Oba svědkové vypovídali obdobně o tom, co se stalo zejména 12.1.2016 před bytem a v bytě obžalovaného. Jejich tvrzení korespondují s kamerovým záznamem, který pořizují vykonavatelé soudního exekutora z úkonů u povinných. Z výpovědi svědků nebylo zjištěno, že by měli negativní vztah k obžalovanému, evidentně se mu nesnažili přitížit, nepřipojili se s nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení. Jak se podává z jejich výpovědí a výpovědi svědka Pxxxxx, z videozáznamu - jejich jednání dne 12.1.2016 bylo korektní, práva povinného neporušili, postupovali důsledně podle exekučního řádu. Soud proto jejich výpovědím uvěřil, když na ně navazují i výpovědi svědků Pxxxxx, Nxxxxx, Sxxxxx. Na základě provedených důkazů soud konstatuje, že nemůže obstat obhajoba obžalovaného, která je důkazně osamocená a hodnověrnými důkazy na sebe časově, místně, logicky navazujícími vyvrácena. Soud neuvěřil obžalovanému, že nevěděl, že jak 11.1.2016 v odpoledních hodinách, tak zejména kritického dne 12.1.2016 v ranních hodinách s ním komunikují přes dveře bytu soudní exekutoři. Obžalovaný doznal, že koncem prosince 2015 měl pohledávky ve výši 1,5 milionu Kč, je proti němu vedeno více exekučních řízení, přičemž z platu je schopen uspokojit pouze jeden exekuční titul, přitom přesně neví, kolik dalších exekucí je proti němu vedeno, byť ví, že exekucí má více. Jak se podává z výpovědi svědka Mxxxxx a navazující výpovědi svědků Kxxxxx i Pxxxxx, obžalovanému bylo známo, že dne 11.1.2016 kolem 15.30 hod. se jej snažili osobně u jeho bytu kontaktovat soudní vykonavatelé svědkové Pavel Mxxxxx a Roman Kxxxxx, obžalovaný však nereagoval na klepání, zvonění, neotevřel jim, ačkoliv prokazatelně podle svědků se v bytě nacházel, proto mu nechali na dveřích výzvu s telefonním číslem, kde má obžalovaný exekutory kontaktovat. Ani na tuto výzvu obžalovaný nereagoval, nicméně nejméně tohoto dne, respektive již dne 20.12.2015, jak se podává z výpovědi svědka Pavla Mxxxxx a z písemné zprávy exekutorského úřadu v Přerově, soudní exekutor Lukáš Bxxxxx se jej v této konkrétní exekuci na částku přesahující 70.000 Kč snažil kontaktovat již 20.12.2015 v místě bydliště. Obžalovaný s předstihem několika měsíců věděl o povinnosti uhradit dluh konkrétní osobě z písemností, které mu byly doručovány, ať již to byl rozsudek Okresního soudu ve Zlíně sp.zn. 46C 66/2015-47, kterým mu byla uložena povinnost zaplatit žalovanou částku, či pověření soudního exekutora, tak i ze snah soudních exekutorů kontaktovat ho telefonicky či osobně v místě bydliště prokazatelně od 20.12.2015. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že obžalovaný si byl velmi dobře vědom tohoto konkrétního dluhu a povinnosti jej uhradit, jinak mu případně hrozí exekuce týkající se dluhu, kterou má vůči ESSOX s.r.o. od ledna 2014, kdy přestal hradit splátky úvěru (viz. odůvodnění rozsudku Okresního soudu ve Zlíně sp.zn. 46C 66/2015) a žalobkyně ho opakovaně od ledna 2014 upomínala dopisy o zaplacení dlužné částky. Obžalovaný přesto nereagoval ani na upomínky ze strany oprávněného ani na rozhodnutí soudu a odmítal rovněž kontakt se soudními exekutory a tímto způsobem se vyhýbal své zákonné povinnosti zaplatit dluh, který svým jednáním způsobil. Soud tak neuvěřil tvrzení obžalovaného, že nevěděl, že dne 12.1.2016 před jeho bytem a následně v jeho bytě se nacházejí soudní exekutoři. Ze shodných výpovědí svědků Pavla Mxxxxx, Romana Kxxxxx, ale i rovněž svědka Jindřicha Pxxxxx, souseda obžalovaného, který před soudem prokazoval snahu vypovídat ve prospěch obžalovaného a ničím mu nepřitížit, se podává, že když svědkové exekutoři došli k bytu obžalovaného, zvonili na jeho byt, na dveře bytu bouchali, a když se obžalovaný neozýval, kontaktovali i svědka Pxxxxx, kterému se oficiálně představil svědek Mxxxxx průkazem exekutora jako exekutor, aby vyloučil jakoukoliv pochybnost kohokoliv přítomného, že se před bytem obžalovaného nachází nežádoucí osoby. Z výpovědi svědka Kxxxxx a Mxxxxx a videozáznamu se podává, že svědek Pxxxxx jim potvrdil, že obžalovaný je doma, že z vedlejšího bytu pozná, že se tam pohybuje, ale že jim stěží otevře. Přesto

svědkové Mxxxxx a Kxxxxx při výkonu své zákonné pravomoci pověřených vykonatelů exekutora ve smyslu § 27 exekučního řádu, znovu opakovaně po dobu několika minut klepali, bouchají na dveře obžalovaného, zvonili na jeho byt, hlasitě se bavili, hovořili zřetelně na chodbě se svědkem Pxxxxx. V 08.58.40 hod. po bezvýsledných snahách o dobrovolné otevření bytu obžalovaným, který byl prokazatelně doma, vylepili na vstupní dveře obžalovaného exekuční výzvu a až kolem 9.00 hod. přistoupili k demontáži plastového štítu dveří, přičemž stále komunikovali se svědkem Pxxxxx, kterého vyzvali, aby se on snažil zaklepat na dveře obžalovaného, jestli jemu otevře. Z tohoto jednání soudních exekutorů svědka Mxxxxx a Kxxxxx je patrně, že po dobu několika minut zcela zřetelně měli snahu kontaktovat obžalovaného, který se prokazatelně ve svém bytě nacházel, což měli potvrzeno nestranným svědkem Pxxxxx, přesto na jejich výzvy nijak nereagoval, a proto přistoupili k výkonu rozhodnutí a k demontáži zámku vstupních dveří do bytu obžalovaného. Z výpovědi svědků i z videozáznamu, který z tohoto úkonu pořizovali oba exekutoři a jejichž záznam byl přehrán v hlavním líčení, že podává, že celé jejich jednání před bytem obžalovaného bylo velmi hlasité, vedle bouchání na dveře a zvonění, hlasitých rozhovorů, zvuků používaných kovových nástrojů při vylovení zámku, musela osoba nacházející se v bytě obžalovaného velmi dobře slyšet, když byt je velikosti pouze 1 + 1 a pokoj, kde se obžalovaný nacházel, sousedí dle situačního plánu se vstupní chodbou do bytu a pohovka, případně postel, na které měl obžalovaný ležet, jsou od vstupních dveří do bytu vzdáleny pouze cca 3 – 4 m. Z hodnověrných a neměnných výpovědí svědků Mxxxxx a Kxxxxx, a videozáznamu, který je zcela v souladu s jejich výpověďmi, se podává, že vykonavatelé opakovaně používali výzvy, kterými oslovovali obžalovaného, představovali se jako exekutoři, vyzývali jej ke spolupráci, aby otevřel dveře, že jeho postoj je zbytečný, nejednalo se o křik, ale lidsky volená slova, jimiž měli svědkové zájem na tom věc vyřešit smířčí cestou než násilným překonáváním zámku. I při vyšetřovacím pokusu bylo ověřeno, že všechny zvuky z chodby bytu domu jsou zřetelné v obývacím pokoji, kde se obžalovaný v rozhodné době nacházel a sám obžalovaný doznal, že jej probudil již zvonek, kvůli kterému nechtěl vstávat. Pokud obžalovaný zřetelně slyšel zvonek, pak musel zcela nepochybně slyšet i další zvuky, a to bouchání na dveře, oslovování své osoby soudními exekutory, jejich představování, hovor se svědkem Pxxxxx, které jsou z bytu slyšitelné. V daném okamžiku již po zvonění zvonku obžalovaný dle své výpovědi nespal, oblékl se, musel si nasadit brýle, zamkl se v pokoji, šel si pro zbraň. Jednal tak dle zcela racionálně, strategicky, nikoli chaoticky, v polospánku. Už v tomto okamžiku nemohl prokazatelně obžalovaný mít pochyby o tom, že s ním chtějí navázat spolupráci a komunikovat soudní exekutoři, když to nedovodil pouze z jejich hlasitých projevů, ale nicméně jak bylo zmíněno shora již z dřívější doby, když byl již v prosinci a následně 11.1.2011 navštíven soudními exekutory, kteří mu nechali na dveřích výzvu s možným spojením na ně a ačkoliv byl prokazatelně v rozhodné době doma, na kterou nereagoval. Z provedených důkazů – výpovědi svědků Mxxxxx, Kxxxxx, Příbyla, protokolu o vyšetřovacím pokusu vyplývá, že obžalovaný tak musel slyšet a vědět, že dne 12.1.2016 od 8.55 hod. se před jeho bytem nachází soudní vykonavatelé soudního exekutora svědek Mxxxxx a svědek Kxxxxx a nikoliv zloději či další osoby, kteří by jej měli ohrozit na životě, jak se snažil v rámci své výpovědi a obhajoby obžalovaný tvrdit. Poté, co soudní exekutoři vstoupili po překonání zámku do bytu obžalovaného, jak z jejich výpovědi, tak z videozáznamu je nezpochybnitelné, že opět hlasitými projevy dávali obžalovanému najevo, že nejsou zloději, ale soudní exekutoři, vyzývali ho ke spolupráci, aby vyšel z obývacího pokoje, kde se zamknul. Když obžalovaný nereagoval na tyto další hlasité a zřetelné výzvy, byli nuceni svědkové přistoupit k překonání dalšího zámku vedoucího do obývacího pokoje obžalovaného, což se i stalo. Obžalovaný doznal, že na osoby mířil zbraní, kterou svíral v napřažených rukách, což svědky Mxxxxx

a Kxxxxx přimělo k útěku do mezipatra. Z výpovědi svědka Mxxxxx i videozáznamu se podává, že bezprostředně poté svědek Mxxxxx věc telefonicky oznámil orgánům Policie ČR a vrátil se zpět ke dveřím bytu obžalovaného, kde zanechal své nářadí, pro které se nahnul, dílem levou nohou a nakloněním se horní částí těla, nakročil do chodby bytu obžalovaného, když se v 09.07.39 hod. ozval výstřel, neboť obžalovaný z obývacího pokoje přes dveře vystřelil do chodby bytu, kde se v tu dobu nacházel svědek Mxxxxx, střela prošla z uzavřeným dveří obývacího pokoje ve výšce 133,5 cm šikmo ve směru ke vstupním dveřím, kde se v daném okamžiku nacházel svědek Mxxxxx a tohoto střela minula pouze o 69 – 71 cm a prošla dále skrze dveře do koupelny a skončila ve zdi za umakartovým jádrem koupelny. Z videozáznamu kamery svědka Kxxxxx bylo zjištěno, že v okamžiku střelby svědek Mxxxxx hlasitě a zřetelně telefonicky hovořil s policistou, kterému oznamoval ohrožení zbraní a následně mu oznamoval i střelbu. Pokud svědek Kxxxxx ve své výpovědi uvedl, že v době výstřelu byl kolega Mxxxxx někde, kde on, mimo byt, pak toto tvrzení je důkazně osamoceně a jak bylo zjištěno z videozáznamu, svědek Mxxxxx byl v době výstřelu skutečně mezi dveřmi bytu, jak sám vypověděl. Svědek Kxxxxx si nemusí vše vybavovat detailně s ohledem na to, že krátce předtím byli ohrožováni mužem s namířenou zbraní, před kterým utekli. Z videozáznamu, výpovědi svědka Madery i fotografií z videozáznamu bylo zjištěno, že po střelně vyšel obžalovaný před dveře bytu na pár sekund se zbraní. Takto racionálně, strategicky by člověk v polospánku nejednal. Soud dále konstatuje, že obžalovaný uvedl, že rozpozná, zda někdo hovoří vně bytu nebo uvnitř bytu, musel si být vědom toho, že pokud v okamžiku střelby byl svědek nakročen levou nohou do chodby bytu (jak vyplývá z videozáznamu, výpovědi svědka Mxxxxx, protokolu o vyšetřovacím pokusu), kde měl i hlavu, u níž měl přiložen telefon, kterým komunikoval s policistou, hlas vycházel již z vnitřní části chodby bytu. Neobstojí tak obhajoba obžalovaného, že po prvním míření zbraně viděl, že dva muži upustili jeho byt a měl za to, že jsou mimo byt. Přesto měl dle své výpovědi vystřelit varovný výstřel, když k tomuto jednání neměl žádný důvod, pokud by si myslel, že údajní útočníci jsou mimo jeho byt, a není tak bezprostředně ohrožen na majetku, životě či zdraví. Naopak obžalovaný vystřelil v okamžiku, kdy prokazatelně musel slyšet, že na rozhraní chodby jeho bytu a chodby domu se nachází člověk, které se zde zřetelně hlasově projevoval. Střela vystřelená obžalovaným byla vedena ve výšce 133,5 cm od země tj. ve výšce, kde dospělý člověk má trup, ve kterém jsou uloženy životně důležité orgány, a pokud obžalovaný vystřelil směrem, odkud se ozýval hlas svědka Mxxxxx, do výše, o níž věděl, že se nachází horní část dospělého člověka, pak musel být nejméně srozuměn s tím, že tento jeho výstřel svědka Mxxxxx zasáhne. Bylo jen šťastnou shodou náhod, že dráha střely minula tělo poškozeného Mxxxxx a to jeho hrud' o pouhých 69 – 71 cm. Pokud obžalovaný střílel skrze zavřené dveře, nemohl vědět přesně, kde se svědek Mxxxxx nachází a pokud střílel jeho směrem a v takové výši, jak byla zjištěna při vyšetřovacím pokusu i při ohledání místa činu, pak se skutečností, že zde nacházejícího člověka zasáhne, těžce ho zraní, případně i usmrtí, srozuměn být musel. Pokud by se jednalo o varovný výstřel, ke kterému obžalovaný v daném okamžiku neměl sebemenší důvod, když údajní ohrožovatelé opustili jeho byt, pak by obžalovaný střílel například do válendy, do polštáře, do země, do vzduchu či z balkonu, s vědomím, že nemůže nikoho ohrozit na zdraví či na životě, takto však obžalovaný prokazatelně nejednal. Tvrzení obžalovaného, že se po celou dobu až do okamžiku přiletu vojenského vrtulníku, který následoval v řádově desítkách minut od doby činu, nacházel v polospánku, ve stavu tzv. spánkové opilosti, pak toto tvrzení obžalovaného je vyvráceno jednak jeho samotnou obhajobou, popisem svého jednání, výpověďmi svědků a zejména závěry znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, případně klinická psychologie. Obžalovaný opakovaně ve svých výpovědích popisuje, že spal po noční od 7.30 hodin, probudil jej zvonek. Pak slyšel zvuky před

vstupními dveřmi do bytu, na což reagoval zcela adekvátním, racionálním chováním, kdy se oblékl, nasadil si brýle a zamkl se v obývacím pokoji, vzal si z části nábytku v obývacím pokoji střelnou zbraň, kterou musel nabýt a připravit ke střelbě a zaujal střelecký postoj. Pokud by obžalovaný měl obavy ze svědků, nic mu nebránilo v tom, aby začal hlasitě křičet, aby zloději do jeho bytu nevnikli s tím, že se zde nachází, případně věc telefonicky oznámil na policii, křičel z balkonu apod. Žádným takovým situaci odpovídajícím způsobem obžalovaný nejednal. Z uvedeného soud dovozuje vědomí obžalovaného, že se nejedná o zloděje či osoby, které by ho jakkoliv ohrožovali, ale skutečně o pracovníky soudního exekutora. Obžalovaný před soudem reagoval logicky a jasně na všechny položené dotazy, co vše dělal do okamžiku, než soudní exekutoři pronikli do obývacího pokoje, následně však v rozporu se svou výpovědí uvedl, že první vzpomínku má až na hovor s policejním vyjednavatelem. Následně však připouští rozhovor se sousedem na balkoně. Tato tvrzení obžalovaného si vzájemně odporují. Pokud v přípravném řízení i soudu v hlavním líčení podrobně popsal, co slyšel, jaké úkony činil, pak nelze uvěřit jeho následnému tvrzení, že si vzpomíná až na rozhovor s policejním vyjednavatelem, eventuálně že se z polospánku probрал při příletu policejního vrtulníku. Tato tvrzení obžalovaného si vzájemně rozporují a nebyl schopen je žádným hodnověrným způsobem vysvětlit. Svědek Nxxxxx – policejní vyjednavatel uvedl, že obžalovaný neměl snahu spolupracovat, neozýval se z bytu, nereagoval na zvonění, slovní výzvy. Když mu svědek Nxxxxx telefonoval, telefon vyzváněl, ale obžalovaný hovor nepřijal. Až taktickým rozhovorem v bytě sousedů Pxxxxx s nimi o vstřícné povaze obžalovaného se svědkovi Nxxxxx podařilo nakontaktovat obžalovaného na balkon, kde s ním dlouze promlouval, protože ani zde obžalovaný nejevil snahu se vzdát, když upozorňoval svědka Nxxxxx, že má zbraň, žádal, aby všichni odešli. Dle svědka byl obžalovaný nervózní z toho, do jaké situace se dostal, nepůsobil však ospalým dojmem. Svědek Nxxxxx uvedl, že obžalovaný si na exekutory stěžoval, že k němu takto došli po ránu. Z výpovědi tohoto nestranného svědka soud zjistil, že obžalovaný neměl snahu spolupracovat ani s policisty, na svědka nepůsobil zvláštním dojmem, nejevil známky ospalosti. Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie jednoznačným způsobem vyloučil, že by obžalovaný jednal ve stavu spánkové opilosti, který je definován jako stav nedokonalého probuzení, kdy je provázen sníženou výkonností, zpomalením nebo dezorientací, nemocný může být více či méně zmatený, může mít jasné poruchy hybnosti, koordinace pohybu, kdy tento stav trvá většinou pár minut, může být však podstatně delší, až hodiny. Ví se, že spánková inercie vzniká více nebo je intenzivnější po probuzení z hlubokých stádií NREM spánku, objeví se po předčasném probuzení. Dle znalce, pokud by se obžalovaný nacházel ve stavu tzv. spánkové opilosti, tak by se tato u něj projevovala nejen iracionálním chováním, ale především by byla zřetelně zpomalená psychomotorika, zpomalené myšlení, narušená orientace až zmatenost a dále by pak u něj byla přítomna porucha koordinace pohybu, imponující jako opilost, vrávorání, tendence k pádům apod., což však z dostupných údajů dle znalce dokladováno není. Znalec tedy uzavřel, že chování obžalovaného v dané situaci iracionální nebylo. Sám obžalovaný uvedl, že byl probuzen po krátké době spánku, avšak byl schopen rozpoznat, že do bytu vnikly dvě osoby, považoval situaci za ohrožující, prožíval silnou úzkost, strach o život. Ale i přes tuto úzkost, strach se oblékl, nasadil si brýle, vzal zbraň, nabil ji a v tichosti vyčkával na to, až osoby vstoupí do pokoje a když se tak stalo, tak na ně namířil. Dle znalce si tedy připravil situaci, kdy vstupující osoba nemohla předpokládat, že posuzovaný je ozbrojen, a tím se dostal do situace, kterou kontroloval obžalovaný. Dle znalce chování obžalovaného v dané situaci stejně jako aktuální popis, vjemy, pocity, svědčí o tom, že kontakt s realitou, tedy danou situací byl ze strany obžalovaného zcela zachován. Obžalovaný byl schopen svým myšlením a vnímáním správně interpretovat realitu a sebe sama ve vztahu k této realitě, tedy

rozpoznávací schopnosti byly dle znalce zcela zachovalé. Znalec se velmi podrobně zabíral i možností přítomného patického tedy chorobného afektu či prostého afektu u obžalovaného v době jednání. Znalec vyloučil v době projednávané věci u obžalovaného přítomnost patického chorobného afektu včetně jeho možnosti vzniku na bázi tzv. patické opilosti. Z psychiatrického hlediska je jednání posuzované včetně vlastního popisu situace, popisu emocí, odpovídající pouze prostému afektu, který je provázen zúžením vědomí vzniklým v souvislosti s úzkým zaměřením pozornosti na afekt vyvolávající situaci, avšak jde o obvyklý jev, který nemění rozpoznávací ani ovládací schopnosti vyšetřovaného. Dle znalce obžalovaný reagoval naprosto orientovaně, komponovaně, spolupracoval, správně vnímal danou situaci, a pokud by u něj připustil pouze prostý afekt, který neovlivňuje rozpoznávací a ovládací schopnosti, tak tento je zaměřen na stav nebo situaci, který tento afekt vyvolá a daný člověk vnímá přesně, co se děje ve vztahu k jednání. V daném případě obžalovaný vnímal situaci, lidi, jestli na něj někdo mluví, nemluví, ale nemusel by vnímat například, jestli je zapnuté světlo, jestli někde na chodbě slyší nějaké další zvuky. Pokud obžalovaný uvádí, že si nepamatuje na většinu věcí, které se odehrály od počátku incidentu po následujících cca 20 minut, znalec tuto situaci z pohledu psychiatra označil za zvláštní, neboť ani jedna ze situací nevykazuje ve svém obrazu, tedy spánková opilost, eventuálně afekt prostý, něco takového, co by mohlo směřovat k úplnému výpadku paměti. Připustil drobné výpady paměti nebo nepřesné zapamatování si dané situace z důvodu prosté úzkosti, nicméně útržkovité výpady paměti časté jsou pro danou situaci dle znalce nepravděpodobné. Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie se k tomuto závěru přiklonil s tím, že mluví ve svém posudku o zkratkovitém jednání, což je prostý afekt, který rozvedl kolega psychiatr, jde tedy o jednání v tu chvíli zaměřené na tu činnost, která se děje, může být místy horlivější, místy ukvapené, ale je zaměřené na situaci, která se děje. Nedochozí k dezorientaci, výpadkům paměti, jednání může být strategické. Zbraň, kterou obžalovaný následně vydal policejnímu vyjednavací svědkovi Nxxxxxému, byla podrobena odbornému znaleckému zkoumání z oboru kriminalistika, odvětví balistika, kdy bylo zjištěno, že jde o zbraň střelby schopnou způsobit zvířeti či člověku smrtelné zranění. Dalším znaleckým zkoumáním byly konstatovány povýstřelové zplodiny na těle obžalovaného, druhově shodné se zplodinami z výtěru hlavně předmětné pistole.

Po provedeném dokazování a zhodnocení všech důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech má soud za prokázané, že obžalovaný se dopustil jednání popsanych ve výrokové části rozsudku. Jednáním popsáním pod bodem I. výrokové části rozsudku naplnil znaky skutkové podstaty přečinu vyhrožování s cílem působit na úřední osobu dle § 326 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákoníku, neboť svědky Pavla Mxxxxx a Romana Kxxxxx, kteří dne 12.1.2016 s obžalovaným jednali z pozice vykonavatelů soudního exekutora dle § 27 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb. o soudních exekutorech a exekuční činnosti, kteří přišli k bytu obžalovaného, aby zde provedli soupis majetku pro realizaci výkonu rozhodnutí a obžalovaný byl povinen jako povinný dle § 325b odst. 1, 2 občanského soudního řádu zpřístupnit jim všechna místa, kde má své movité věci umístěny a je povinen strpět, aby ten, kdo provádí výkon rozhodnutí, provedl prohlídku bytu a jiných místností povinného, namířil zbraň v úmyslu odradit je od výkonu úřední exekuční činnosti. Z uvedeného vyplývá, že svědkové Pavel Mxxxxx a Roman Kxxxxx byly oprávněni násilně vniknout do bytu obžalovaného, když tento jim dobrovolně byt nezpřístupnil. Svědek Pavel Mxxxxx měl v rozhodné době postavení úřední osoby, neboť vystupoval jako vykonavatel soudního exekutora. Jak vyplývá ze stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR sp.zn. Tpjn 304/2014 vykonavatelé soudního exekutora provádí-li z písemného pověření soudního exekutora úkony, které je ve výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu

oprávněn provést soudní vykonavatel, lze pokládat za úřední osobu ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Obdobné stanovisko zaujal Nejvyšší soud ČR v usnesení ze dne 6.3.2014, sp.zn. 6 Tdo 1396/2013. Obžalovaný se úmyslně vyhýbal svým povinnostem povinného, odmítl součinnost s úřadem soudního exekutora a poté, kdy v souladu se zákonem vykonavatel soudního exekutora svědek Mxxxxx s asistentem svědkem Kxxxxx vstoupili do jeho bytu a následně se i snažili vstoupit do pokoje, kde se obžalovaný nacházel, obžalovaný na ně namířil krátkou samonabíjecí pistolí vzor 45, ráže 6,35 mm v úmyslu je zastrašit, kdy tento úmysl se mu podařilo zrealizovat, když oba exekutoři z obavy o svůj život z chodby jeho bytu utekli a tímto svým protiprávním jednáním znemožnil provedení soupisu movitého majetku v rámci exekučního řízení vedeného na základě rozhodnutí Okresního soudu ve Zlíně sp.zn. 25EXE 3345/2015/11 a exekučního příkazu sp.zn. 103EX 45306/15/18. Obžalovaný jednal v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť chtěl zbraní vyhrožovat usmrcením právě v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby a tento čin spáchal se zbraní. Jednáním popsáním pod bodem II. výrokové části rozsudku byl obžalovaný uznán vinným pokusem zvláště závažného zločinu vraždy dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, § 140 odst. 2, odst. 3 písm. d) trestního zákoníku, když po prvním jednání, tedy vyhrožování zbraní, kterou obžalovaný držel v natažených rukou proti soudnímu exekutorovi a jeho asistentovi, poté, co utekli a soudní vykonavatel se na místo vrátil pro své věci, obžalovaný s vědomím, že tento se nachází nakročen v chodbě jeho bytu, kde ho slyšel komunikovat telefonicky s orgány Policie ČR, na tohoto vystřelil skrze zavřené dveře, avšak do míst, kde musel prokazatelně slyšet, že se svědek Mxxxxx nachází, neboť střela prošla od těla svědka Mxxxxx ve výšce 133,5 cm ve vzdálenosti 69 – 71 cm. Pokud obžalovaný uváděl, že rozezná, jestli někdo hovoří v chodbě jeho bytu nebo na chodbě domu, musel být srozuměn s tím, že svědek Mxxxxx má nejméně horní část těla a hlavu nacházející se v chodbě jeho bytu, když zde zřetelně hovořil, kdy i vyšetřovacím pokusem bylo zjištěno, že hlas vycházející z chodby bytu či z chodby před bytem se mírně liší. Obžalovaný tak musel být nejméně srozuměn s tím, že svědek Mxxxxx se na chodbě jeho bytu nachází a nachází se v místech, kam směřoval výstřel. Tímto jednáním se dopustil pokusu zvláště závažného pokusu zločinu vraždy v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť věděl, že svým jednáním může poškozenému způsobit smrt a pro případ, že toto způsobí, byl s tím srozuměn. Obžalovaný je bývalým vojákem z povolání, má velké zkušenosti se střelnými zbraněmi, v nedávné době byl zaměstnán jako pracovník bezpečnostní služby, kdy rovněž přicházel do styku se střelnými zbraněmi, zná jejich vlastnosti a účinky. K útoku použil střelby schopnou zbraň, jejímž je oprávněným držitelem, a to krátkou samonabíjecí pistolí ráže 6,35 Browning výrobního čísla 37817, která je dle znaleckého zkoumání vystřelenými náboji způsobila způsobit člověku smrt. S tím byl nepochybně obžalovaný srozuměn. Bylo jen dílem šťastných a na vědomí obžalovaného nezávislých skutečností, že projektil nezasáhl trup či hlavu poškozeného Mxxxxx a nepřivodil mu smrt, tedy nedošlo ke vzniku nejzávažnějšího a neodstranitelného následku - smrti poškozeného a jednání obžalovaného zůstalo ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Soud jednání obžalovaného kvalifikoval dle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. d) trestního zákoníku, neboť obžalovaný prokazatelně jednal s rozmyslem, po dobu několika minut disponoval zbraní, věděl, že zbraň je střelby schopná, tuto uchopil, nabil, věděl, kde se nachází osoba poškozeného a ačkoliv nebyl nijak ohrožován na zdraví či životě, tuto zbraň použil s rozmyslem, za utíkajícím poškozeným ještě vyšel se zbraní k vchodovým dveřím bytu. Čin spáchal na úřední osobě při výkonu pravomoci úřední osoby, tedy soudního vykonavatele tak, jak bylo rozvedeno shora při kvalifikaci svědka Mxxxxx jako úřední osoby dle § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel ze všech rozhodných skutečností, když přihlédl zejména k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, k osobním, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem nápravy. Soud zohlednil také chování obžalovaného po činu a případnou snahu nahradit škodu a účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že dosud nebyl soudně trestán, nebyl projednáván pro přestupek v místě bydliště a zaměstnavatel jej hodnotí velmi kladně jako svědomitého a zodpovědného pracovníka. Obžalovanému rovněž polehčuje, že krátce po činu se písemným dopisem omluvil oběma poškozeným a svoji lítost vůči těmto osobám projevil i v soudní síni při hlavním líčení. Z postoje obžalovaného v hlavním líčení je patrné, že tuto svou omluvu a lítost nad svým jednáním, míní upřímně a vážně. Soud ve prospěch obžalovaného přičetl jako polehčující okolnosti ve smyslu § 42 písm. n), o) trestního zákoníku, že trestného činu upřímně litoval a před spácháním trestného činu vedl řádný život. Dle § 42 písm. n) trestního zákoníku obžalovanému přitěžuje, že spáchal více trestných činů. Obžalovanému byl ukládán trest úhrnný dle § 43 odst. 1 trestního zákoníku za přečin a pokus zvlášť závažného zločinu, kterými byl tímto rozsudkem uznán vinným. Úhrnný trest mu byl ukládán v rámci trestní sazby uvedené v § 140 odst. 3 trestního zákoníku, která je dána rozpětím od 15 do 20 let a umožňuje uložení i výjimečného trestu. Vzhledem k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného, projevené upřímné lítosti a skutečnosti, že nedošlo k neodstranitelnému a nejzávažnějšímu následku v podobě smrti poškozeného, byť se nejedná o skutečnost závisící na vůli obžalovaného, soud považuje uložení trestu v rámci této zákonné trestní sazby za nepřiměřeně přísné. Soud proto ve smyslu § 58 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku užil zmírňovacího ustanovení, neboť dospěl k závěru, že vzhledem k okolnostem případu i vzhledem k poměrům obžalovaného lze dosáhnout nápravy obžalovaného, který není osobou s kriminální minulostí, a z jeho postoje i ze závěrů soudních znalců je evidentní, že samotný trest plní svůj účel, lze trestu dosáhnout trestem vyměřeným pod spodní hranicí zákonného rozpětí. Soud proto obžalovanému uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 12 let, tj. pod spodní hranicí zákonné trestní sazby uvedené v § 140 odst. 3 trestního zákoníku. Soud je však přesvědčen, že trest mírnějšího trvání obžalovanému nelze uložit s ohledem na souběh trestných činů a zejména závažnost trestné činnosti, které se dopustil. S ohledem na osobnost obžalovaného má soud za to, že účelu trestu bude v jeho případě dosaženo v mírnějším typu věznice s ostrahou, kam byl dle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazen pro výkon trestu. Soud dále obžalovanému uložil dle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku trest propadnutí věci, a to samonabíjecí pistole, kterou užil ke spáchání obou trestných činů, kterými byl tímto rozsudkem uznán vinným.

POUČENÍ: Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Poškozený může požádat o vyrozmění konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Ve Zlíně dne 13. října 2016

JUDr. Iveta Šperlichová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Bc. Renáta Koutná